

Vzpomínky na hřiště Pod Bočky a slavnou éru fotbalu ve Vlčnově

Antonín Zlínský

© 2007

Úvod

Dnešní Vlčnov žije pravidelně každý rok „Jízdou králů“, která se stala ve spojitosti s Vlčnovem doslova legendou. „Jízda králu“ vždy k Vlčnovu patřila, na rozdíl od jiných bašt této folklorní tradice, se však ve Vlčnově pořádala od pradávna každý rok. Před 50 lety však tuto vlčnovskou specialitu zastiňovala jiná vášeň Vlčnovjanů. Byl to fotbal, který v 50. a 60. letech ovládal Vlčnov. Dnes už je jen málo pamětníků na tyto zlaté fotbalové časy. Protože toto slavné období by nemělo vymizet z paměti vlčnovského národa, rozhodl jsem se spolu s Tondou Ulčíkem vzpomenout si na dobu, která nenávratně mizí z paměti Vlčnovjanů. Nejde o pokus nějak historicky doslova zmapovat toto období. Na to není dostatek dokumentů a již nejsou ani všichni pamětníci, někteří si svoje vzpomínky a zážitky odnesli do hrobu. Jde o to využít ještě posledních rodáků, kteří si alespoň něco ještě pamatují, připomenout naše občany, kteří neděli co neděli přinášeli většinou radost a méně smutek do našich srdcí. Každá neděle byla svátkem pro mnoho Vlčnovjanů, kteří vážili cestu až na dolní konec, aby se mohli potěšit tehdejší parádou. Cesta z horního konca na hřiště měřila 1,5 km, ale většina se na to těšila, takže nikomu nepřípadla nijak dlouhá. Tato vpomínka má být poctou pro všechny, kteří se účastnili tohoto divadla a má zůstat zachována pro další generace, aby si vážili tohoto období. Všichni ve Vlčnově byli hrdi na svoje kluky, protože kromě tehdejšího Spartaku Hradišťan nebylo lepšího mužstva v okrese než Vlčnov. Na Hodonínsku to byly Ratíškovice a na Břeclavsku Lanžhot, kteří se svými dědinskými podmínkami prokázali takovou výkonnost.

Seberte toto vzpomínání jako snahu vzpomenout časy, kdy život se měřil jinými hodnotami, jinými vtahy mezi spoluobčany a také upřímným přátelstvím a kamarádstvím. Mohou se zde vyskytnout nějaké chyby, případně se tento fejeton někomu nemusí líbit, ale my jsme vzpomínali s pocitem hrdosti a pýchy na tehdejší Vlčnov. Přestože celé období bylo pro fotbal velmi těžké, protože se narodil v

hospodářské krizi, prožil II. světovou válku a žil v těžkých 50. letech, lidi zapomínali na svoje starosti a to je to, čím by sport měl být. Pobavit masy lidí, odpoutat je od svých starostí, zkrátka musí to být všechno bráno z láskou. A toto se tehdy našim chlapcům podařilo. Při čtení historie fotbalu na stránkách Vlčnova, přišla mě myšlenka, rozepsat se více o tomto období. Posbírat všechny vzpomínky od lidí, kteří si ještě něco pamatují a více se rozepsat o všech těchto našich občanech. Byli to Vlčnovjané, kteří si zaslouží, aby se na ně dochovaly vzpomínky pro další generace, protože při dnešní migraci lidí bychom vymazali z paměti toto opravdu pěkné období 50. a 60. let. Myslím tím léta, která ve století dvacátém pokračovala číslicemi 51....., 61..... a skončila rokem 1969. Po roce 1960 se začalo u nás žít trochu jinak, než tomu bylo v letech ještě nedávných. Lidé pociťovali více svobody, jak ve sportu, tak v kultuře. Toto období však také skončilo v roce 1968 a tím také pomalu odcházel i fotbal ve Vlčnově.

KAPITOLA I. HŘIŠTĚ POD BOČKY

Fotbal ve Vlčnově se hrával už na konci 20. let minulého století. Kopaná se totiž hrála v Uh. Brodě a tam se chodila dívat Vlčnovská mládež. Jako organizovaný, se začal fotbal hrát ve Vlčnově podle pravidel v roce 1930. Zásahu na tom měl Karel Šenk, který fotbal hrával na vojně a byl hlavní propagátor fotbalu ve Vlčnově. Rodina Šenkova bydlela na „Sralách“. Většina vlčnovských dědek v 50. a 60. letech však znala Lojzu Šenka vynikajícího a hodného kuchaře ze školní jídelny ve staré škole, který byl Karlův bratr. Mezi další zakladatele patřili Vincenc Knotek, Jan Klabačka, učitelé Adolf Wolf, František Podzemný a hospodský Cenek. Cenkova „Obecní hospoda“ byla v dnešní budově Obecního úřadu a byla to nejen hospoda a vyvařovna pro učitele, ale také centrum veškerého dění ve Vlčnově, jak ve sportu, tak v kultuře.

Atmosféra utkání u dolní dřevěné branky blíže ke kabinám.

Na budování hřiště a na hokej ve Vlčnově vzpomíná Tonda Ulčík, narozený v roce 1932, který bydlel na dolním konci a sportu se věnoval celý život. Do roku 1960 bydlel ve Vlčnově a přestože si vzal i děvčici z dolního konca, (Božku Koničkovu), postavil si dům v Havřicích, první po pravé straně za kolejama, při cestě z Uh. Brodu do Vlčnova, č.p. 310. Fotbal po celém okrese obchází do dneška a je mu jedno jestli se hraje v Uh. Brodě, Havřicích, Hradčovicích, Újezdci, Vlčnově, Hluku nebo v Dolním Němčí. Chodí hlavně na fotbal a tam ho také potkávám a tam jsem ho požádal o jeho vzpomínky. Tady je jeho vzpomínka, která je samozřejmě ovlivněna dlouhou dobou, která nám už od této doby uplynula:

Najít nějaký prostor pro hřiště byla velmi složitá otázka. Vlčnov je sice známý tým, že má velký rajon, ale dát nějaké pole pro nějaký fotbal nepřipadalo v úvahu. Mladíci z Vlčnova se začali scházet na louce na dolním konci. Ona to mohla být louka pouze v období sucha, protože celý prostor od Mikulcového mostu až po Olše, byl jedna bažina. Když se hřiště budovalo, tak se do výkopů dávalo křoví, které mělo fungovat jako drenáž. Tady se také tady dělaly cihly na stavbu kotovicových baráčků. Baráky to byly velmi jednoduché a dost chudobné. Hřiště budovalo mnoho lidí, kteří pracovali

zadarmo, protože v této krizové době peníze nebyly nikde. Když kdysi na podzim přšelo, tak jsem viděl jako malý kluk, jak se tam topí kráva. Veliké usilí vynaložili lidé, aby ji odsud vysvobodili. Přesto se tam hrálo, protože mužstvo se přihlásilo do Hameleho župy, kde hrála tato mužstva: Bojkovice, Havříce, Kostelany, Hluk, Kunovice a Strání.

Aby se mohlo hrát, musela se uspořádat sbírka na balon, na který přispěli kromě hráčů, také někteří občané. V Hameleho župě už se hrálo v dresech, které měli Vlčnovjané modré s bílým límečkem, označené na prsách velkým V, s kombinovaným nápisem SK.

Za války bylo proto nutné hřiště opravit, protože po dešti to byla normální žumpa. Nadšenci fotbalu z řad živnostníků se pustili do velké práce. Šimon Kužela, obchodník, známý hlavně v pozdější době, protože v jeho obchodě se sehnalo všechno, Ladě Ryšavý, budoucí ředitel Fruty v Uh. Hradišti, schopný diplomat, který držel v době účinkování fotbalu v divizi celý výbor, mlynář Plachý a pekař Šmach, který měl sídlo na Foltýnovém, vedle „Chalúpek“. Nechali postavit v prostoru od domů, kde si pak postavili domy Hruškovi a Májičkovi, koleje, takové jaké se používaly v cihelně, směrem přes cestu ke hřišti.

Nástup hráčů Dynama Praha a Vlčnova v roce 1955, v pozadí ukazatel skóre.

Momentka z utkání Dukly Praha a Vlčnova v roce 1961, v pozadí tribuna a nezalesněné Padělky.

Postupně je přemísťovali po hřišti a k tomu používali 5 vozíků, které Beňa Václav, Ulčík František (otec budoucího hráče I. mužstva Julka) a další lidé ručně nahazovali hlínou z Padělků a zavázeli už položené drenáže vrstvou nejmíň 0,5 metru. Tři kanály byly hlavní, do nich ústily pobočné směrem do studny, která byla skoro ve hřišti, cca 20 m od tribuny vlevo. Drenáže byly už z pálených cihel a hřišti sloužily až do odchodu fotbalu ke hřbitovu.

Kvůli tomu se i změnila cesta na Padělky, protože prostor cesty se celý vybral na zavezení drenáží. V dnešní době by se asi nenašli lidé, kteří by tisíce m³ takovým to jednoduchým a namáhavým způsobem přemísťovali. Od všech to byl doslova hrdinský čin, který v této době nemohl být ani finančně zhodnocen.

KAPITOLA II. VLČNOVSKÝ HOKEJ

Ke hřišti patřilo v 50. letech i kluziště, které si nadšenci toto své sportoviště zbudovali doslova na koleně.

V Čechách byl hokej velmi populární už jen proto, že jsme v roce 1947 a 1949 byli mistři světa. Zimy tehdy byly poměrně tuhé a proto se udržel dlouho i led. V prostoru bažin a žump o kterých jsem se zmínil s budováním hřiště (od Mikulcového mostu až po Olše, největší plocha byla naproti domu J. Křivdy, Čimana), vznikaly plochy ledu, které lákaly využít. Tam jsme si vymezili prostor 15x20m a tam jsme hráli hokej od rána do večera. Laďa Mikulec - pekař (roč.1928) a Drahoš Nevařil (roč.1925), vedle Josefíkové masny měli už v té době brusle „kanady“ a na ledě předváděli skoky a piruety z krasobruslení, za účasti početného obecenstva. V hokeji už jim to tak nešlo. Lepší bruslení však bylo ještě tehdy, když se vyléla Olšava

Hokejové mužstvo 1956: Stojící: Ančinec Fr., Ulčík A. (autor příspěvku o hokeji), Josefík A., Chovanek K., Rous Zdenek, Kuželka Tonik, Šobáň Jos. - rozhodčí, klečící: Kuželka Fr., Plachý Jar., Moštěk Laďa, Moštěk Karel, Křivda Josef.

Prostor od Mikulcového mostu po Olše byl samý močál.

Tady se hrál v zimě hokej.

a zaplavila lúky od nádraží v Hradčovicích až po Veletiny. To však bylo pouze pro „dolňany“ protože cesta z horního konca byla přespříliš dlouhá. Odměnou bylo bruslení, které se dá přirovnat k bruslení na zamrzlých holandských kanálech. To byla velká škola bruslení a to i na tzv. kvintárech. Peníze na hokej zajistil z dotací OV ČSTV Ladá Moštěk, který byl zde funkcionářem a bydlel na Pachtach (syn hrobaře Mošťka).

Po výstavbě Slovákých Strojíren v Uh. Brodě, začalo hodně Vlčnovjanů pracovat v této fabrice. Jeden z nich Tonda Pavlacký byl výborný konstruktér a později i funkcionář, který se stal v Uh. Brodě předsedou Městského národního výboru. Jako Vlčnovjan se snažil Vlčnovu pomoci a proto nejdříve zajistil zbudování lávek na „Pachtach“, v prostoru za Mlýnskou zahradou, na „Plotácku“ a u Jančového, asi 50m od Kuželového obchodu. Pro hokejové mantinely zajistil výrobu vzpěr. Pavlačti bydleli naproti „Chalúpek“.

Nechal zhotovit také branky, které netvořily dva půlkruhy jak nyní, ale byly pouze obdélníkové a síť byla obyčejné provázky. Dřevěné hrazení dělali František Koniček - kolář - později tajemník Místního národního výboru a veliký fanda sportu, Jan Koniček z Plotácka a Toneček Zemek obránce fotbalového I. mužstva, který hrával na vojně v „Pozistě Čáslav“ a také trénoval ve Vlčnově dorost. Samozřejmě pracovali další nejmenovaní lidé, hlavně brigádně. Osvětlení zajišťovali Vlčnovští elektrikáři Staroba František a Pavliš František. Amatérsky jsme brigádně přistavili další kabinu, vyomítali

ji a vykopali studnu. Studna nebyla hluboká, protože voda byla u potoka vysoko. Zakoupili jsme čerpadlo a potom se stříkalo ve dne v noci. Dokud bývaly zimy pevné, tak jsme si bruslení užili, později koncem 50. let jsme o led pečovali, ale jak vysvitlo slunko, led nám uplaval. Myslím, že na tom skončila také éra krátká, ale nezapomenutelná pro nás. Tehdy se nehrálo na 4 obránce a 2 útoky, kolikrát jsme hráli o 3 obráncích a 5 útočnicích. Alespoň jsme si zahráli. V brance býval Ladá Moštěk nebo Fan Mikulec, který má teď Pneu-servis, někdy si zachytil i Slávek Chovanek, kterému jsme říkali „Tal“ (to byl v té době mistr světa v šachu), pro jeho vášeň hrát v hospodě u Chovanků šachy. Zlomil si však klíční kost a tak jsem to všechno potom odchytil já. Skvělým hokejistou byl Toník Kužela z Plotácka (1936), později šel studovat do Brna vysokou školu a na Vlčnov měl málo času. Dobrý byl i jeho bratr Jaryn, bratranec Mirek, syn obchodníka Šimona Kužely, Jara Plachý, mlynářův syn, Karel Chovanek z hospody, Křapa Fr. (Frcek), Tonyš Křapa, již zmiňovaní Ladá Mikulec a Drahoš Nevařil a také Ladá Kryštof, otec nynějšího starosty v Uh. Brodě. Hokej hrávali také Karel Moštěk, Lojza a Fan Jozefíkovi a Tonda Vacula. Zapomenout nemůžeme ani na Karla Ančincového a Čimana. (Josefa Křivdu). Tito dva uměli první ve Vlčnově nadnášet, to je střílet do vrchu. Dalšími hráči byli Kužela Fr. naproti Kuželového obchodu, Fera Křapa z Plotácka, Antonín Solík, Fanyň Ančinec, Šobán Josef z Uličky, který byl později i výborný rozhodčí. Velmi dobrým hokejistou byl Karel Ševčík z Veletin. Možná byli i někteří na které jsem zapomněl, protože je to už hodně. Nebylo mnoho dědin, kde by měli kluziště a tak jsme hráli s Nezdenicemi, Luhačovicemi, Hradčovicemi, Uh. Brodem, Havřicemi, O.N. Vsí a Kunovicemi. Daleko nade všemi vyčníval už tehdy Uh. Ostroh.

Hokejky nám většinou vyráběl už zmiňovaný Koniček - kolář. Byly pružné a pevné a bylo dobře, že se tak nelámaly. Pokud se zlomily, opravily se plechem z konzervy a olepily izolačkou. Hokej ve Vlčnově definitivně skončil v roce 1962. Tolik vzpomínky Antonína Ulčíka.

Já bych ještě přidal něco z mých vzpomínek a vzpomínek Jaryna Kužely (roč. 1943), který zažil pouze 4 roky aktivní činnosti hokeje ve Vlčnově. Pro diváky byl hokej někdy nebezpečný, protože stávali

hned u mantinelu. Vzpomínám si, že pukem byl zasažen brankový rozhodčí pan Binder a také můj bratr František. Odnegli to velkými boulemi na čele, ale opravdu velkými. A to nebyli sami. Jaryn hrával hokej už od 15 let a s ním i Fera Bařina (roč. 1942), jeho nynější švagr, Bohuš Ulčík (roč. 1942), Koníček Jaroš (Kolís - ročník 1942), Křapa Jaroslav (Kozel - ročník 1942) a také jeho bratranec Mirek Kuželka (ročník 1943). V brance býval v této době také Tonda Plachý (ročník 1942), budoucí zvěrolékař a nynější majitel některých penzionů v lázních Luhačovicích, Mariánských Lázních a Ostr. Nové Vsi. Po skončení hokeje ve Vlčnově jezdil Jaryn spolu s bratrem Tonikem, Frckem, Tonyšem hrát hokej do Havřic, kde v té době měl hokej dobré zázemí.

KAPITOLA III. FOTBALOVÉ PLÁCKY

Protože hřiště „Pod Bočky“ bylo trochu z ruky, fotbal se hrál na pláccích, místech kde bylo trochu prostoru a kde to nikomu nevadilo. Nejslavnější plácek byl na Ploťácku, kde vyrůstala většina vlčnovských fotbalistů. Prostor vedle potoka, kterému vévodila hospoda u Chovanků a dům učitelů Kuželových se stal pro kluky z Ploťácka a blízkého okolí doslova rájem pro fotbal v létě a pro hokej v zimě. Hokej se tady hrál většinou na botech, protože mnozí neměli ani na „kvintáry“. Hokejky byly většinou haluze z nějakého stromu, podobné hokejce a místo puku tenisák. Když zamrzl potok, tak se hrálo na potoce. Byl širší než dnes, protože nebyl zregulovaný. Regulace došla až po dvou povodních na konci 50. let.

Kromě fotbalu a hokeje se tady hrál i tenis. Tenisová raketa se tehdy ještě do Vlčnova nedostala. Proto se z desky vyřezala taková páлка a s ní se hrálo ostošest. Počítalo se jak ve stolním tenise, protože počítání tenisovému nikdo ve Vlčnově nerozuměl. Fiftýn nebo gejm to byly slova absolutně neznámá pro většinu děcek

Přestože to nebylo podle tenisových pravidel, nám to nevadilo, hlavně když jsme se dobře bavili. Protože to byl plácek malý a fotbalistů bylo moc, hrávalo se turnajově a to 4 proti 4. Poslední tým musel vždycky natrhat hrušky pro všechny účastníky turnaje. Hrušky lemovaly silnici od Kuželového obchodu až po Plotácko. Aby se ti, co mezitím nehráli nenudili, postavily se tzv. budy, kde se hrával přebor v kartách, nejvíce „durák“. Budy byly naprosto jednoduché stavení z dřevěných kúlů a pokryté chvojím. Večer pak sloužily „pubertákům“ z Plotácka k prvním milostným avantýrám.

Co nám dělalo velké potíže, tak byla zahrada učitelů Kuželových. V zápalu boje se zapomnělo nato, že se zakopnutým gumovým balonem do zahrady jsme se dost často loučili. Protože, když byl pan učitel doma, vrátil se nám propíchnutý a tím pro nás mače skončily. Našli se i odvážlivci, jako byl třeba Frcek, který se přes plot pro balon vydal. V zahradě to skončilo honičkou a propíchnutou rukou pana učitele. Dalším problémem byl potok, který byl a je dosud těsně vedle plácku. Aby se míč nedostal do zahrady a nebyl neustále v potoku muselo se hrát s velkým rozumem a technikou. Driblink, přesná kombinace a tvrdá konkurence byly hlavní devíze, které se tady všichni hráči z Plotácka naučili. Potok byl sice překážkou pro fotbal, ale když se udělal stav, tak se zde kromě koupání ve spleškové vodě jezdilo v dřevěných vanách nebo na trokoch.

Módní přehlídka kluků z Plotácka v roce 1954.

Stojící: Turza Ant., Bařina Fr. (č.2), Knotek Václav, Bařina Jos. (č.2), Křapa Tonyš, Zlínský Josef, Moštěk Jaroš.

Klečící: Moštěk Milan, Zlínský Fr., Bařina Jan (č.2), Zlínský Ant., Moštěk Petr, Kužela Jaryn.

Dominanty Ploťácka. Dům a zahrada učitelů Kuželových a Chovankova hospoda.

To bylo pro všechny dobré osvěžení. Na jedné fotce vidíte kluky z Ploťácka. Dal jsem jí název „Módní přehlídka Kluků z Ploťácka“. Nebylo to v této době jednoduché, museli se nosit věci po starších sourozencích, nebylo totiž peněz ani zboží. Tonek Turza stojící na kraji má na sobě Tyrolský oblek, který mu poslala teta z Vídně. Pan Turza starší byl zahradník a kopáč studní. V této době pěstoval melouny jak červené, tak žluté. Někdy to bývaly ceny pro vítěze každodenního turnaje. Pozoruhodné bylo, že i v této nepříznivé době byly v každé rodině nejméně 3 děcka. Padesátá léta byla pro lidi ve Vlčnově a obzvláště na dolním konci velmi těžká. Pracoval pouze chlap, protože ženská musela být doma s děckama. Výdělky byly malé, tak každý měl kousek pole a doma nějaké prase nebo kozu a krávu. Děcka musely pomáhat a proto se v rámci pomoci chodilo pást. Pro kluky z Ploťácka byly pastviny u Myšinců a nebo Pod Bočky u hřiště. Jan Křapa (Hotař) s manželkou bydleli u lávky na Ploťácku a měli 5 kluků, 4 děvčice a koníka Matynu. To byl bělouš, král mezi vlčnovskými koňmi. Na Matyně se projelo nejvíc králů v celé historii „Jízdy králů“. Ohromě hodný a chytrý koník, který byl při pastvě zpestřením těchto chvil. Větší část pasení se hrál fotbal a zbytek jsme projížděli Matynu. Často kluci Křapovi brávali psíka Rigoše, který byl schopný chytat u Myšinců zajíce. Fotbal se hrál za

velmi primitivních podmínek na place, který měl daleko k nějakému hřišti. Bylo to dobré na fyzickou a obratnost, což přišlo vhod v opravdovém zápase. Fyzická se honila i pravidelnou prací na poli a také doma, tam kde měli dobytek. Protože všichni na Plotácku byli kamarádi, tak se chodilo kamarádům, kteří to potřebovali, pomáhat strúhat řepu a řezat sečku. Byla to velká solidarita, protože aby jedni hráli fotbal a druhý musel sám doma pracovat a nám na hřišti chyběl, tak to se nestalo. Další plácek, to bylo takové béčko, byl „Na Pachtích“. Tam se však v létě nehrálo, protože tam stála mlatička, kde mlátili obilí drobní zemědělci. Večer se pak dělaly ve stohoch důry a těma se prolézalo z jednoho konce na druhý. Je s podivem, že při této zábavě nedošlo nikdy k žádnému neštěstí.

Plácek ohraničoval z jedné strany járek s močůvkou a z druhé strany cesta. Branky byly také zvláštní. Od uličky byla jedna tyč akát a druhá šutr. Na druhé straně směrem k dolním konci to byla zase trnka se šutrem. Na Pachtích měli stejné problémy jak na Plotácku. Tady měl zahrádku zase pan Moštěk – hrobař. Když to tam spadlo, měli jsme nucenou pauzu. Balon se vracel většinou probodnutý. Gavalcůj barák byl sice dál ale když někdo vyslal dělovku a trefil, tak to odneslo okno. Tady hráli kluci hlavně z uličky, Pachtů a ze Zamlýní. Byli to skalní hráči Zdenek Tománek, Josef Pešát, Josef Šrámek, jeho bratr Franta (Farda), Milan Bublík, Laďa Bednařík, bratři Jara a Franta Koníčkoví, Zdeněk a Mirek Koníčkoví a nakonec Jaroš Křapa a Laďa Mikulec.

„Na Pachtích“ fungovali v době „Jízdy králů“ někdy komedianti, jak se říkalo kolotočářům. Když měli kluci dorostenecký věk potřebovali se kromě fotbalu zabavit i nějakou kulturou. Trochu se začali galánit a muzika, kterou tehdy produkovala skupina „Výbuch“ jim k tomu dávala příležitost. Kluci z „Výbuchu“ - Jaryn Kužela (1943) hrál na pozoun, Rosťa Stloukal (1941) na jazz-trubku, Jara Handlíř (1942) na klarinet, Vašek Knotek (1941) na bicí a Pepa Zapalač (1941) na kytaru. Hrávalo se v hospodě u Chovanků a v létě dost často v hospodě u Zemků v búdách. Repertoár byl většinou jazz a rock and roll. Kluci byli výborní o tom svědčí i to, že se s tímto uměním i někteří později živil. V těchto dobách (konec 50. a začátek 60. let) bylo ve Vlčnově opravdu dobře.

Ve staré škole se v přestávku hrával fotbal před školou. Hrál se tenisákem nebo nějakým gumovým. Plácek to byl hrbatý, šikmý a balónek byl většinou v jamě u Štěrbového nebo z druhé strany u lávky. Později se hrál fotbal také v místě dnešního parku na Valech, ale jenom krátkou dobu. Na horním konci se hrávalo většinou u Stojanového, kde byla nevhoda silnice sousedící přímo s pláckem. Tomuto hřišti vévodila studna „koráb“, kde se mohlo během zápasu občerstvovat velmi dobrou vodou. Hrávalo se horňané proti dolňanom a většinou dolňané vyhrávali. Pěkné hřištětko bylo „Na rybníčku“, ale bylo hodně z ruky. Navíc v tomto prostoru bylo málo lidí zapálených pro fotbal.

Po zrušení hospody u Cenků (Obecní), kde do této doby bylo centrum dění ve Vlčnově, se hledala nějaká alternativa. Shodou náhod a šikovností lidí na fotbal na dolním konci se tímto centrem stala hospoda u Chovanků. Dolní konec začínal prakticky u Kuželového obchodu, pokračoval Starobovým holičstvím, které stávalo naproti dnešní Moštkové keramické dílny, přes střed dolního konce, který byl v hospodě u Chovanků, po konzum, který byl nejdříve ve sklepě Chovankové hospody, potom na Kadlčíkovém vedle Chalúpek a skončil u Plachých ve mlýně. Nynější obchod byl postaven až se zbořil Plachých mlýn. Do středu dolního konce patřilo také řeznictví u Lojze Josefíkového a trafika u Ulčíků. To bylo pouze okénko do kuchyně, přes které se cigarety a tabák prodávaly. Tehdy to byly Partyzánky (za 1,60 Kč), Lípy (za 2 Kč), Džunky a Mentolované. Na maso se u Josefíkového stávalo v 50. a 60. letech celou noc.

Hlavní nedělní zábava byla však na hřišti Pod Bočky, kde se nehrál pouze fotbal. V 60. letech se tam promítaly první širokoúhlé filmy jako „Poklad na stříbrném jezeře“ a další mayovky a také francouzské filmy „Hrbáč“, „Kapitán Fracase“ a další hity té doby. Pravidelně zde končila „Jízda králů“, škola zde pořádala akademie a hasiči okresní cvičení a soutěže. Pro plácek, který se tak těžce budoval to byla velká pocta.

Fotbalisté a většina lidí z dolního konca jezdila za prací do Uh. Brodu, a to do Zbrojovky, na Slovácké, do Fruty, do pivovaru a na pilu. Zastávka bývala u Chovankové hospody a autobusy jezdily i s

vlečkou a byly narvané. Jezdilo se tehdy na okolo tj. přes Veletiny, Hradčovice, Drslavice, Havříce. Co to mělo za význam nevím, ale na přímo se začalo jezdit až se opravila cesta do Uh. Brodu.

Do Uh. Hradiště jezdilo málo lidí a proto jezdíval takový malý Ikarus. Autobus to byl Maďarský, proto mu lidé říkali „Maďar“. Nebyl ani přizpůsoben na naše poměry, protože když s ním jezdíval Jan Mikulec (otec pozdějšího fotbalisty Jana Mikulce, který hrával i za Slováckou Slávii) s fotbalistama na zápasy a jelo se na Brněnsko, tak se to muselo objíždět, protože by Buchlovské hory nepřejel. Už z dálky bylo slyšet jeho doslova „prdění“, jak se rozjížděl a bylo dobře, když tyto autobusy vyřadili z provozu .

KAPITOLA IV. PRŮKOPNÍCI FOTBALU

Z roku 1932 je fotografie na které jsou tito hráči: Antonín Volf, Jan Vacula, Josef Zábřana, Karel Šenk, Karel Klabačka, František Beňa, Jan Klabačka, Vincenc Chovánek, Josef Prachař, Jan Daněk, Augustin Hrbáček.

Tehdy se nehrála soutěž, hrály se pouze přáteláky. Na fotbal chodilo i 200 diváků, většinou z dolního konca. Na utkání mimo Vlčnov se jezdilo na kole, které přirovnávat k dnešnímu kolu vůbec nejde.

*Rok 1932
Volf Ant., Vacula
Jan, Zábřana
Jos., Šenk Karel,
Klabačka K.,
Beňa Fr.,
Klabačka Jan,
Chovanek Vin.,
Prachař Jos.,
Daněk Jan,
Hrbáček Aug.*

Rok 1934 - ležící: Chovánek Vincenc, Vaculík Jakub, Beňa Jos., klečící: Kokeš Mir., Bařina Fr., Koníček Jos., stojící: předseda Klabačka Boh., Gála Fr., Daněk Jan, Volf Ant., Klabačka Karel, Klabačka Jan, Pavelka Fr., Kokeš Jiří a pokladník Ulčík Jan.

Na dochované fotografii z roku 1934 jsou tito hráči a činovníci: Vincenc Chovanek, Vaculík Jakub, Josef Beňa Miroslav Kokeš, František Bařina, Josef Koníček, František Gála, Jan Daněk, Antonín Volf, Karel Klabačka Jan Klabačka, František Pavelka, Jiří Kokeš. Předseda SK byl Bohumil Klabačka a pokladník Jan Ulčík. Toto byli první průkopníci, kteří ukázali ve Vlčnově do této doby neznámou hru, která časem pobláznila generace lidí a dnes je výnosným byznysem v celém světě.

Já jsem znal pana Volfa, který se do Vlčnova přičlenil s Nového Města nad Metují a ve Vlčnově měl obchod s látkama. Kromě toho, že fotbal hrál byl pro ostatní také skromný sponzor. Daněk Jan byl ve Vlčnově známý, jako dobrý řezník. Vaculík Jakub v dobách největší slávy Vlčnovské kopané vystupoval na dolním hřišti jako hlavní organizátor povzbuzování. Ti, kteří si tuto dobu pamatují, určitě vzpomenu sponntání povzbuzování, které postrašilo každého soupeře. Tehdy opravdu platilo, že diváci jsou dvanáctým hráčem. To se pak hrálo fotbalistům, mít za sebou takovou sílu a morální podporu, hřištěm se neslo toto povzbuzování:

*Vlčnov na to, šak je blato. Vlčnov do toho.
Co napraví borovička, to pokazí Janek klíčka.
Šerif řekl ani miť, nebudu si špinit síť.*

Ve válce se fotbal sice hrál, ale velmi neorganizovaně. I. mužstvo hrávalo většinou v tomto složení, které potvrzuje fotografie z roku 1942: Rostislav Lux, Josef Franc, František Kovařík, Josef Janča, František Ulčík (1921-2003), Josef Křapa (Kuzica), František Křivda, František Moštěk, Jaroslav Solík, Josef Daněk, Miroslav Olivka. Z kádrů poznáme, že za Vlčnov hrávali i fotbalisté z Uh. Brodu (Lux, Franc). František Křivda bydlel za Chovánkovou hospodou a po skončení kariéry se stal předsedou spolku „Žabička“, podobného sdružení, jako je nyní ve Vlčnově „Žlutý balet“. Žabička se v 50. letech tančila na každé kulturní akci v hospodě „U Chovánků“. Byla to móda, jako později Charleston nebo Letkis. V 70. letech byl František Křivda (1922-1983) předsedou Místního národního výboru ve Vlčnově. Jeho syn Vlastík (1952-2000) byl nadějný žák a dorostenec, ale s fotbalem skončil velmi brzy, protože neměl dost vůle věnovat se fotbalu.

František Kovařík bydlel za mlýnskou zahradou a projevil se za války jako sportovní organizátor. V brožuře „70. let tělovýchovy ve Vlčnově“ jsem si přečetl, že se spolu Antonínem Solíkem se pokoušeli již v roce 1943 dát dohromady hokejový tým. Spolu z hráči s Veletin hráli více pro zábavu než závodně, s mužstvy z Luhačovic, Bojkovic a studenty z Uh. Brodu. Kluziště se připravovalo buď na fotbalovém hřišti nebo v dolní části potoka, na bažinách od Mikulcového mostu směrem k Veletinám. Bylo to však dost primitivní a na tu dobu nákladné a proto na opravdový hokej si ve Vlčnově museli ještě asi 10 let počkat.

František Ulčík patřil rovněž k fotbalistům, kteří měli vztah k Ploťácku. Bydlel totiž naproti Josefíkové masny a doma provozovali již zmíněnou trafikou. Josef Janča, kterému nikdo neřekl jinak jak „Pepin“ bydlel na Pastýrnách, které byly naproti mlýna. To byly obecní domy, v té době už dost zchátralé, které se v 50. letech zbořily. Pepin byl však fotbalista, který byl z této jedenáctky asi nejlepší. Jeho bratr František nebyl tak dobrý fotbalista, ale později se vypracoval na

předsedu MNV ve Vlčnově. O Miroslavovi Olivkovi toho není moc známo, jisté je, že po něm zůstal ve Vlčnově potomek.

Při čtení starých novin jsem se dočetl, že ve Vlčnově pořádali v roce 1949 turnaj, kterému přihlíželo 600 diváků. Na turnaji startovali mužstva Vlčnova, Hluku, Nivnice a Tlumačova. Vyhráli Hlučané, druhá Nivnice, třetí Tlumačov a Vlčnov jako hostitel až čtvrtý. Turnaj řídili rozhodčí Vajdík z Jarošova a Macenauer z Topolné. Těžko se to srovnává s dnešní situací, kdy na utkání ve Vlčnově chodí 50 diváků.

Na další staré fotce v příloze vidíte hráče z roku 1952: Nevařil Josef (Nefka), Moštěk Vlada, Rous Zdeněk, Ančinec Karel, Malaník Antonín, Ulčík František (Julek), Ulčík František (U), Křapa Antonín (Ben Barek), Mikoška Jiří, Knedlík Jan, Podškubka Josef, Koníček František (Kufr). To už byl Sokol Vlčnov a už se tam objevují hráči, kteří byli oporami pozdějšího úspěšného mužstva. V brance byl Laďa Moštěk, který byl na svou dobu dobrý brankář. Měl postřeh a byl jistý ve vzduchu i na brankové čáře. Pokračovatel tradice brankařů z rodu Mošťků byl Jaroš (ročník 1941), který chytával za dorost, ale v konkurenci Šerifa neměl v I. mužstvu nárok. Jeho bratr Milan (1944) byl sice lepší než brácha a před válkou odchytil i několik zápasů za I. mužstvo, ale do Vlčnova se už nevrátil a chytával za Motor České Budějovice. Milana i Jaroša jsem znal velmi dobře, protože to byli moji sousedé a také kamarádi. Brankářem I. mužstva byl také Jura Moštěk, který bydlel vedle Padělské cesty, ale do Laďové rodiny nepatřil. Byl sice nenápadný, ale spolehlivý brankář, který chytal koncem 60. let.

Zvláštní postavou byl Zdena Rous, který pocházel z Vysočiny a jeho rodina byla na hospodě ve „Spolku“, jak se říkalo hospodě na sokolovně, v nájmu už za 1. republiky. Byl to velmi šikovný hráč, jak na fotbal, tak na hokej, který se oženil do Veletin a tím pro něho Vlčnov skončil.

Dalším hráčem, který patřil k oporám v divizi byl Karel Ančinec (1933-1999). Fotbalista hrající většinou na pravé obraně, kopal perfektně trestné kopy a rohy. Tam byl mnohokrát základ gólů našeho mužstva. Karlův starší bratr Fanyň (1927-2006) byl víc do útoku. Tam se střetával ve tvrdých soubojích s obránci a proto

Rok 1942 - Lux Rostislav, Franc Jos., Kovařík Fr., Janča Jos., Ulčík Fr., Křapa Jos., Křivda Fr., Moštěk Jan, Solík Jar., Daněk Jan, Olivka Mír.

byl dost zraněný. Většinou hrával s pružnou nákolenkou na obou nohách. Tímto však trpělo hodně hráčů a to byla předzvěst konce kariéry. V dnešní době se menisky a přetrhlé vazy léčí daleko lépe a přesto i nyní jsou příčinou konce kariéry mnohých nadějných fotbalistů.

Ulčík František - Julek byl hodně nenápadný fotbalista, ale pro kolektiv hrozně užitečný při bránění. Proto mohli ostatní kluci naladění do útoku, využívat více svých útočných předností. Julek bydlel za mlýnem. Další František Ulčík - U - (1933-2003) byl hráč s velmi tvrdou střelou. Jeho trestňáky byly většinou těžko chytatelné. Byl však hodně podsaditý, měl velký objem stehen a později nestačil rychlostí. Jeho otce zastřelili četníci v práci ve Frutě v Uh. Brodě při konfliktu, údajně kvůli drobné krádeži. To bylo v roce 1951 a ve Vlčnově byli všichni obyčejní lidé z této tragédie velmi smutní. Jeho synové Zdenek a František hrávali fotbal za Vlčnov a Zdenek byl dlouho sekretářem Vlčnovského fotbalu v 90. letech.

Ostatní na fotografii doplňovali kolektiv, který vyhrál okresní přebor a postoupil do I. B třídy. Když se však podíváte jaká mužstva tehdy v OP hrávala, uznáte, že to byla opravdu kvalita. Ještě předtím

v roce 1950 hrál Vlčnov II. třídu skupinu jih a skončil na 4. místě. O rok později skončilo Vlčnovské mužstvo v OP na 3. místě. Teprve však v sezoně 1952-53 jsme OP vyhráli. Pro zajímavost se dochovala tabulka:

1. Vlčnov	18	15	2	1	89:19	32
2. Slovestroj UB	18	15	1	2	72:18	31
3. Nivnice	18	12	1	5	52:28	25
4. Újezdec	18	9	3	6	34:34	21
5. Bojkovice	18	8	2	8	55:49	18
6. Bánov	18	7	4	7	40:53	18
7. Hradčovice	18	6	4	8	36:44	16
8. Horní Němčí	18	6	4	8	36:44	16
9. Luhačovice	18	3	1	14	25:89	7
10. Korytná	18	0	0	18	16:68	0

V této době je ve Vlčnově o fotbal takový zájem, že se založilo mužstvo dorostu a „B“ tým. V roce 1954 se dle dochovaných záznamů postavilo dokonce mužstvo „C“. Přestože dorost měl 2 roky trvání, tak v roce 1955 skončil na 2. místě krajského přeboru Gottwaldovska. Podle kroniky Jana Křapy (Baryša), hrával dorost

Rok 1952

Stojící:

*Nevařil Jos.,
Moštěk L.,
Rous Zdenek,
Ančinec Karel,
Malaník Ant.,*

klečící:

*Ulčík Fr.,
Křapa Ant.,
Mikoška Jiří*

sedící:

*Knedlík Jan,
Podškubka Jos.,
Koniček Fr.*

v této sestavě: Koníček Fr. (Kožkař - naproti Jančové lávky), Kužela Fr. (č.141), Mikulec (Jegla), Kovář St. (na Hraničce), Chvilíček Karel, Křapa Jos. (Jožisko), Buráš Fr. (Buryš), Křapa Jan (Baryš), Koníček Mir. (Lájoš), Moštěk J. (Ščůrek). Vedoucím a trenérem byl Knotek František. První den porazili v Gottwaldově Mařatice 4:0 a Spartak Gottwaldov 3:2. Gottwaldov porazil Mařatice a proto na druhý den jsme museli jet hrát finále znovu proti Gottwaldovu a prohráli jsme 8:1. Tehdy byly v Gottwaldově dva fotbalové kluby. Jiskra byl klub Svitu a Spartak byl ZPS. (Závody přesného strojírenství).

Ve Vlčnově tehdy byla taková chuť do fotbalu, že dne 7. srpna 1955 přijelo do Vlčnova Pražské Dynamo (to byl tehdejší název Pražské Slávie), mužstvo nabitě reprezentanty a dalšími vynikajícími hráči. Utkání se hrálo v 10.00 hodin a Dynamo hrálo v této sestavě: Jonák, Štádl, Trubač, Matějček, Ipser, Urban, Hemele, Bican, Fiktus, Pešek. Utkání bylo bohaté na branky, protože skončilo 5:12 (4:9) a 1500 diváků ze širokého okolí bylo nadšeno hrou Dynama a obdiv sklidili i naši hráči, kteří pěti góly potěšili všechny naše příznivce.

Vlčnovská sestava vypadala takto: Mikulec Jan, (Moštěk Ladislav), Křapa Antonín, Zemek Antonín, (Křapa Josef), Ulčík František, Křivda Josef, Pechal Tomáš, (Koníček František), Koníček František, Moštěk Karel, Josefík Alois, Křapa Jan, Ančinec František. Góly dávali: Ančinec František 2x, Křapa Jan, Josefík Alois, Koníček František. Za hosty dal 2 góly Bican, který hrál pouze poločas. Nechtěl nastoupit vůbec, ale Šimon Kužela byl na něho tak natěšený, že mu slíbil 1l slivovice, tak se nechal přemluvit a nastoupil a nezklamal. Je škoda, že tento Vídeňský Čech měl smůlu v tom, že v době války se nehrála MS a on se tak nemohl dostatečně zviditelnit. I po válce jsme neměli mužstvo ani peníze na to, abychom se dostali na MS. Utkání zprostředkoval hráč Dynama Ota Hemele, který měl k Vlčnovu vřelý vztah. Za války se zde schovával před nasazením na nucené práce do Německa. Baryš má ve své kronice dokonce jeho fotku ve Vlčnovském kroji.

V létě 1956 zavítalo Dynamo Praha znovu do Vlčnova (termín není znám). Utkání skončilo výsledkem 1:14, když branku za nás dal Karel Ančinec.

V roce 1961 k nám přijelo mužstvo, které tehdy patřilo mezi nejlepší na světě. Dukla přijela v této sestavě: Pavlis, Šafránek, Čadek, Novák, Pluskal, Masopust, Brumovský, Vacenovský, Borovička, Kučera, Mil. Dvořák a Urban. Utkání skončilo 1:9.

Jak hráči, tak funkcionáři spali v rodinách fotbalistů a funkcionářů. Bylo to velmi kamarádské a na to, jací to byli reprezentanti, tak se chovali velmi skromě. Největší kamarádské pouto vzniklo mezi Masopustem a Lojzou Josefíkovým. U Ben Barka bydleli Čadek a Milan Dvořák. Když poprvé došli do domu, který byl skoro v Búdách, polekali se Ben Barkového psa. Když se však vrátili v noci z večírku, byli trochu ovínění a potřebovali si u hnoje ulevit. Jak byli sehnutí nevadilo jim už, že je ten nedobrý psík olizoval. Dlouho se těšili a těší Vlčnovjané přízni takového fotbalisty a prvního našeho držitele „Zlaté kopačky“ Josefa Masopusta. V sobotu večer byla v hospodě u Chovanků beseda s hráči a funkcionáři, na které zahrál na své housličky František Šafránek. Součástí programu byla i návštěva pálenice u „Moštků“ s ochutnávkou právě pálené gořalky. Velmi aktivně si počíнал hlavně rodák ze Spytihněvi Ruda Kučera, který vypadal, že ráno v 10.00 hodin nemůže nastoupit. Přišel však na čas

Brankář Vlada Moštěk zachraňuje nebezpečnou situaci v utkání se Spytihněví.

a za poločas dal 3 branky, povodil naše hráče jak na provázku a do druhého poločasu dal příležitost druhým.

Z Vlčnova odlétala Dukla do New Yorku, kde obhajovala pohár, který vyhrála v roce 1960. Ve finále porazila slavný Everton z Liverpoolu 7:2 a 2:0 a potvrdila pověst jednoho z nejlepších mužstev na světě. Pomalu se schylovalo k největšímu úspěchu naší kopané k MS v Chile. Ti, kteří si to nepamatují, připomínám, že ve skupině jsme porazili famózní Španělsko 1:0 (branka Štibranýi), remizovali z Brazílií 0:0 a prohráli s Mexikem 1:2 (branka Mašek). V osmifinále jsme i se štěstím porazili Maďary 1:0 (výborně zachytil Schroif) a v semifinále jsme porazili Jugoslávii 3:1 (góly Scherer 2x a Kadraba). Ve finále nás sice dostal do vedení Masopust ale tentokrát to Schroifovi nešlo a po chybě jsme dostali zbytečnou vyrovnávací branku (Amarildo) a po poločase po další chybě druhou (Djalma Santos). Když nám rozhodčí Latyšev odepřel čistou penáltu za ruku Djalmy Santose, třetí brankou Vavy brazilci rozhodli o titulu MS. Naše sestava: Schroif, Tichý, Popluhár, Novák, Pluskal, Masopust, Pospíchal, Scherer, Kadraba, Kvašňák, Jelínek.

Sestava Dukly: stojící: Musil - trenér, Novák, Šafránek, Borovička, Čadek, Urban, Dvořák, Pavlis, klečící: Kučera, Pluskal, Vacenovský, Brumovský, Pavel Josefík - 6 let, Masopust.

V roce 1963 přijela Dukla do Vlčnova znovu a navíc s pohárem nejlepšího fotbalisty Evropy. Tento ojedinělý úspěch získal za výkony v roce 1962 Josef Masopust. Vzpomínám si, že jsem byl na svadbě u svého bratrance Zdeny Zlínského a tento pohár tam donesl sám Masopust, za doprovodu svého největšího kamaráda z Vlčnova Lojze Josefíkového. Takže řada Vlčnovjanů má památku na to, že mohli pohladit tento vzácný pohár. Proč ale pana Masopusta na tuto svadbu Lojza přivedl? Zdenova teta Lida Mikulcová - Hroudová byla Američanka, která se v Americe narodila a část života mezi světovými válkami žila ve Vlčnově. Byla to tak trochu její svadba, protože ona sama děti neměla. A tehdy slovo Američan ve Vlčnově něco znamenalo. A protože tehdy Dukla jezdila pravidelně vyhrávat turnaje do Ameriky, ale Američanů bylo v tehdejší Československu málo, bylo to takové setkání s Američanem na domácí půdě ve Vlčnově.

Tehdy Dukla hrála ve Vlčnově v této sestavě: Kouba, Šafránek, Čadek, Novák, Pluskal, Masopust, Broumovský, Vacenovský, Borovička, Kučera, Jelínek, Geleta, Knebort, Milan Dvořák. Co jméno, to vynikající reprezentant.

Za nás nastoupili: Koníček Antonín (Šerif), Koníček Fanek, Moštěk František (z Ploťácka, místostarosta Obecního úřadu po roce 2000), Josefík Alois, Křapa Antonín ml., Moštěk Karel, Ančinec Karel, Křapa Antonín st., Koníček Josef (Siloš), Křapa Jan, Červenka Staňa, Kužela Jaryn, Kužela Mirek. Utkání skončilo 4:8. Góly za Vlčnov: Křapa Jan 2x, Moštěk Karel a Koníček Fanek.

Pohled na dolní branku a Starobůj barák při slavném utkání s Duklou Praha.

V roce 1955 hrál Vlčnov I.B třídu kraje skupina jih a hrála s ní tato mužstva: Hodonín, Dubňany, Kyjov, Dolní Bojanovice, Slovestroj Uh. Brod, Ostr. N. Ves, ZPS Uh. Brod, RH Uh. Brod, Ždánice, Koryčany, Veselí n. Mor.. Vlčnov se umístil na 3. místě, když ze 22 zápasů 12x vyhrál, 3x remizoval 7x prohrál a získal 27 bodů a skóre 79:51.

S odstupem doby si každý uvědomí, že přestože to byla I.B třída, tak některá mužstva, která tam tehdy hrála, později hrávala většinou národní ligu a divizi. Co je zajímavé, tak z Uh. Brodu hrála 3 mužstva. V nynější době Uh. Brod poskládá 1. mužstvo a to jsou většinou ještě hráči z okolních dědin. O to více je potřeba hodnotit úroveň fotbalu ve Vlčnově v této době.

V následujícím roce 1956 přichází další úspěch Vlčnovského fotbalu. Tehdy bylo pravidlem, že se hrály soutěže o přeborníka Sokola, Spartaku, Tatranu, Dynama, Lokomotivy, Slovanu, Slávie atd. Sokol byl většinou na dědinách a tak Vlčnov doputoval až do Československého finále.

KAPITOLA V. SLAVNÁ ÉRA FOTBALU VE VLČNOVĚ

Na mistrovství Československa o přeborníka TSO Sokol jeli Vlčnovjané na Slovensko do okresu Nitra, do vesnice Jasovce, které reprezentovaly Slovensko. Z Čech se zúčastnila 2 mužstva a to, Sokol Rozhovice z Pardubického kraje a z Pražského kraje, známá obec Říčany.

Naše výsledky na tomto turnaji:

Vlčnov - Rozhovice 4:3 (1:2).

Branky: Josefík Alois 2x, Ančinec Karel 2x.

Vlčnov - Jasovce 4:3 (2:2).

Branky: Josefík Alois 2x, Křapa Antonín, Moštěk Karel

Vlčnov - Říčany 4:0 (2:0)

Branky: Ančinec Karel 2x, Křapa Jan, Moštěk Karel

Na Slovensku hráli tito hráči: Moštěk Vladislav, Mikulec Jan, Ančinec Karel, Křapa František, Ulčík František, Zemek František, Moštěk Karel, Ančinec František, Koníček Miroslav, Josefík Alois, Křapa Antonín, Křapa Jan, Ulčík Zdeněk.

Tabulka:

1. Sokol Vlčnov	3	3	0	0	12:6
2. Sokol Jasovce	3	1	1	1	5:5
3. Sokol Rozhovice	3	1	0	2	7:8
4. Sokol Říčany	3	0	1	2	4:9

Aby to však Vlčnovjané neměli jednoduché rozhodla Ústřední sekce kopané o dalším soupeři v boji o titul přeborníka Československa. Sokol Lanžhot z Hodonínského okresu tehdy hrál II. ligu a proti němu měli Vlčnovjané potvrdit svoje prvenství. Utkání se hrálo v Kunovicích na neutrální půdě dne 25. listopadu, před zraky 500 diváků většinou z Vlčnova. Vlčnov vyhrál 3:2 (2:1), když góly dávali Ančinec Karel, Křapa Antonín, Koníček Miroslav (Lájoš). Hrdinou utkání byl podle kroniky Antonína Zemka, brankář Vlčnova Ulčík Zdeněk (Benda), který chytil kromě řady nebezpečných

Rok 1956 - stojící: Křapa Jan, Zemek Fr., Ulčík Fr., Ulčík Zd., Koníček Mir., Křapa Fr.,
klečící zleva: Ulčík Fr., Moštěk K., Josefík Al., Ančinec K., Křapa Ant.

střel i pokutový kop. Podle kroniky vykopl Benda pokutový kop patou, což byl artistický výkon.

Sestava: Ulčík Zdeněk, Ančinec František, Křapa František, Křivda Josef, Ulčík František, Křapa Josef, Moštěk Karel, Koníček Miroslav, Josefík Alois, Křapa Antonín, Ančinec Karel.

Chtěl bych vyzdvihnout výkon brankáře Bendy, který chytával většinou za B mužstvo. Benda měl od mládí hendikep, prodělal totiž obrnu a to zanechalo stopy na jeho noze, protože kulhal. Ale ve styku s ostatními vrstevníky nechtěl zůstat pozadu, tak se dal na chytání, které mu šlo vcelku dobře.

V příloze je fotka dorostu z roku 1958. Jsou to kluci, kteří zůstali fotbalu věrni i po skončení kariéry. Z mého pohledu je fotka zajímavá proto, že je na ní můj bratr Josef. Na podzim roku 1958 nastoupil na vojenskou základní službu. Během roku na vojně vážně onemocněl a 4. 6. 1959 zemřel. Jeho pohřeb byl demonstrací kamarádství, soudržnosti a úcty ze strany nejen všech sportovců, kteří se zúčastnili pohřbu v dresech s černou páskou, ale i občanů Vlčnova. Když byl začátek smutečního průvodu u Kuželového obchodu, tak konec průvodu se řadil u Chovankové hospody.

Sestava: horní řada - Zlínský Josef, Křapa Jar., Křapa Fr., Mikulec Jos., Křapa Ant., Bařina Pepa, dolní řada - Koníček Jaroslav, Turza Antonín, Pestl Jos., Gál Zdeněk, Mikulec Karel. Schází tam Koníček Ant. a Křapa Ant.. Když skončili v dorostu Koníček A., Křapa A., a Křapa Fr., začali hrát za I. mužstvo.

První zápas hráli v Uh. Brodě a nebyli to žádní holobrádci. Patřili hned k oporám jedničky. Po tak velkém úspěchu touží Vlčnovjané pouze o postup do I. A třídy. V roce 1956 a 1957 obsazují naši fotbalisté pouze 2. místo a to na postup nestačí.

Tabulka z roku 1959 jaro:

1. Spartak Vsetín	7. Jiskra St. Město
2. Vlčnov	8.
3. Spartak Kunovice	9. Povesná - Gottwaldov
4. RH Vsetín	10. Val. Meziříčí
5. Tatran Ostroh	11. Slovan Hodonín
6. Rožnov p.R	12. Dol. Němčí

V roce 1959 (tehdy se hrálo systém jaro - podzim jsme skončili na 3. místě.Čelo tabulky:

1. Vsetín Z	22	13	7	2	51:18	33
2. RH Vsetín	22	12	5	5	66:39	29
3. Vlčnov	22	13	2	7	46:34	28

Z důvodu reorganizace soutěží bylo z 6 divizí utvořeno 10 divizí (krajských přeborů). Byl proto uspořádán kvalifikační turnaj mezi Jiskrou Třebíč, ZKL Brno a Sokolem Vlčnov. Výsledky našeho mužstva:

Vlčnov - Třebíč	2:5	10:2
Vlčnov - ZKL Brno	0:4	1:4

Pro naše fotbalisty to byla velmi těžká zkouška. Rovnat se s fotbalisty z města jako je Třebíč a hlavně Brno je dost složité. Když se podíváme nazpět a zjistíme, že Vlčnov neměl jedinného cizího hráče a naopak Třebíč mohla vybírat nejen z města, ale i z okolních vesnic, Brno pak mohlo čerpat nejen ze své základny v Židenicích, ale i ze Zbrojovky a Králového Pole, tak tento souboj byl pro Vlčnov nerovný. Přesto výkon, který podal Vlčnov v zápase s Jiskrou Třebíč doma a kde zvítězil 10:2 se nesmazatelně zapsal do povědomí fanoušků nejen z Vlčnova, ale i ze širokého okolí.

Stojící:
Křivda Jos.,
Josefík Alois,
Křapa Fr.,
Zemek Šimon,
Křapa Ant.,

klečící:
Ulčík Fr. (Julek)
Koniček Ant.,
Ančinec Fr.,
Ulčík Fr. (U)
Ančinec Karel,
Křapa Ant.st.

Vlčnov měl tehdy takový fotbalový zvuk ve svém rajonu, že na fotbal do Vlčnova jezdili fandové od Luhačovic až po Veselí n. Moravou. Fanoušci z Havřic, Hradčovic, Drslavic, Podolí, Popovic a Veletin byli skoro domácí. V této době se v Popovicích ani v Drslavicích fotbal ještě nehrál, ale nyní hrají obě dědiny o třídu výš než Vlčnov. Nejlepší zápas ve vlčnovském dresu sehrál tehdy Buráň František (1938-2002), který Třebíči nasázel 6 branek, jedna byla lepší jak druhá. Tím si otevřel cestu do brněnské ZJŠ Zbrojovky. V tehdejší tvrdé ligové konkurenci sehrál několik zápasů za I. tým, ale většinou hrával II. ligu za béčko. V novinách jsme často vídali, že Buráň tvrdou střelou z trestného kopu rozhodl zápas. Po čase odešel do Králova pole v Brně se oženil, a do Vlčnova jezdil pouze na svátky a „Jízdu králů“. Franta Buráň, kterému se říkalo Buryš, bydlel u Mikulcového mostu a odsud měl velmi blízko na Plotácko. Nebyl typický Ploták, ale vzhledem k tomu, že ve svém okolí neměl kamarády, stal se součástí generace, která vyrůstala v Plotech. Jeho největší zbraní byla jeho tvrdá střela a chuť dávat branky. Na svou postavu byl dostatečně rychlý a technický. Na Buryše by se ve Vlčnovském fotbale nemělo zapomenout.

V tomto období hrávali už i žáci, i když soutěže byly organizovány pouze v okrese. Jezdívalo se do Hradčovic, Havřic, Prakšic, Dolního Němčí a někdy i do Uh. Brodu. Tehdy ještě kopačky pro žáky nebyly, tak se hrávalo v kečkách a nebo v tom, co měl každý po ruce. Nebylo to příjemné pro rodiče, protože tyto boty se brzy roztrhaly

*Rok 1953 turnaj
v Hradčovicích*

*Josefík Alois,
Podškubka Jos.
Křapa Jos. (Kuzica),
Mikoška Jiří,
Ulčík Fr. (U),
Kučera Fr.,
Křapa Fr.,
Křivda Jos (Číman),
Staroba Fr.,
Ulčík Fr. (Julek),
Josefík Fr.*

a na nové nebylo. V dorostu bývaly v kabinách staré kopačky po jedničce a dvojce. Nikdy nebyly do páru a po zápase většinou každý měl rozedranou patu od hřebíků. Trénovalo se tak, že se udělala rozcvička a potom se kopalo na dvě. Taktika nebyla žádná, náš trenér Toneček Zemek nám vždycky řekl: „*kluci hrajte za Vlčnov*“, a šlo se nato. Úroveň dorostu byla vždycky dobrá, hrávala se I. A. třída a v roce 1964 bojoval dorost o postup do KP s Hlukem. Hluk měl však tehdy výborný dorost a doma jsme před 500 diváky prohráli 2:3. Na lajně dirigoval jak dorost, tak žáky, vždycky Lojza Josefík, který byl idolem tehdejších kluků a byl proto respektovaný. Mnohokrát svými radami pomohl zápas zvrátit. Chybou tehdy bylo, že mohlo hrávat pouze 11 hráčů. Nás přišlo do kabiny 20 a trenér se musel rozhodnout pro jedenáctku, která pak odehrála celý zápas. Pro ty ostatní to bylo vždycky zklamání a proto někteří se z tohoto důvodu nechali od fotbalu odradit. Příští rok se hraje ve Vlčnově I. A. třída a Vlčnov končí na 5. místě. (5. Vlčnov 26 14 2 10 56:42 30)

Největšího úspěchu však dosahuje Vlčnov v sezoně 1962-63 (už se hrálo systémem podzim - jaro), kdy krajský přebor přesvědčivě vyhrává a postupuje do divize.

Rok 1958 - dorost - stojící: Zlínský Jos., Křapa Jar., Křapa Fr., Mikulec Jos., Křapa Ant., Bařina Fr., klečící: Koniček Jar., Turza Ant., Pestl Jos., Gála Zdenek, Mikulec Karel.

Dorost z roku 1963.

*Stojící: Moštěk J., Staroba Fr, Šimčík J., Zlínský Ant., Moštěk St., Pavelčík Fr., Zemek Ant.
Klečící: Koniček Mir., Podšklubka Jan, Chvilíček Jan, Buráň Josef, Kužela Karel*

*Slavná skříňka na Chovankové hospodě, kde bývaly informace o fotbale ve Vlčnově.
Na obrázku je I. mužstvo na pohřbu Josefa Zlínského 6. června 1959.*

Tímto postupem se Vlčnov dostal mezi elitu mužstev z Jižní Moravy. Trenérem se stal tehdy velmi zkušený a ambiciózní člověk Zdeněk Lacina. Vlčnov měl stabilizované kádru a to pouze z Vlčnovjanů. Generace kluků narozených do roku 1940 dosáhla svého vrcholu. Pokud přijde i v dnešní době debata na Vlčnovský fotbal, proč v této době byli Vlčnovjané tak dobří, tak je to dané výjimečností této generace. A také podmínkami ve kterých vyrůstala. Byly těžké, ale i tak se s něma uměla poprát a vypořádat. Trenér Lacina připravoval tehdy tyto hráče: Koníček Antonín (šerif), Koníček Josef (Siloš), Křapa Antonín st. (Ben Berek), Ančinec Karel, Křapa Antonín ml. (Tonyš Popovský), Koníček František (Fanek), Červenka Stanislav (z Újezdce - jeho syn Broňa hrál za Synot, Drnovice, Ostravu a nyní hraje ve Zlíně), Křapa Jan (Baryš), Josefík Alois, Flekač Stanislav (do Vlčnova se přišel z Havřic), Moštěk Karel, Kužela Miroslav, Mikulec Karel, Koníček Jaroslav (Kolís), Zemek Josef (Jozyk), Pavelčík František (Malý), Křapa František, (Frcek), Buráš Josef, Pestl Josef. Vlčnov mezi mužstvy z Prostějova (OP a Železářny), z Brna (Líšeň, ZKL), Gottwaldov Letná, Znojmo, atd. vypadal někdy jako trpaslík. Možnosti a podporu, která tato mužstva měla ve městech se nedala srovnávat s Vlčnovem, i když i ve Vlčnově na obci byli lidé, kteří

Stojící: Koníček Fr., Josefík Alois, Křapa Fr., Křapa Ant. ml., Křapa Ant. st., Křapa Jan, Ulčík Fr., Moštěk Karel, klečící: Ančinec Karel, Koníček Ant., Křapa Jos., v pozadí sběrač balonů Ludva Dujšík, nezapomenutelná postava tehdejšího fotbalové života ve Vlčnově.

fotbalu fandili a udělali pro fotbal i nemožné. Hráči tento hendikep nahrazovali velkou bojovností a odpovědností. Každý soupeř, který do Vlčnova přijel to měl velmi těžké. O tom svědčí 11 vítězství v soutěži:

9. Vlčnov	26	11	2	13	45:66	24
-----------	----	----	---	----	-------	----

V dalším ročníku 1964-65 se mužstvo omlazuje. Z dorostu přicházejí Jan Šobáň a Miroslav Ryšavý oba ročník 1946. Oba se mnou chodili do školy a spolu jsme hrávali fotbal. Mirek Ryšavý zahynul při autonehodě u Brna (1946-1977). Dále přišel Vojtěch Hasoň ze Šumic, talentovaný brankář, který měl velmi efektní styl chytání. Z dorostu přišel Mira Koníček, který měl sice teprve 17 let ale střelecky patřil mezi nejlepší hráče. Je škoda, že trpěl na zranění, které bylo také příčinou jeho brzkého ukončení kariéry. Z vojenské základní služby se vrátili Mirek Kužela a František Horňáček (1943). Vlčnov se umístil na 10. místě.

10. Vlčnov	26	9	5	12	33:51	23
------------	----	---	---	----	-------	----

V sezoně 1964-65 hrál Vlčnov s těmito mužstvy: 1. RH Znojmo, 2. Želez. Prostějov, 3. Ratíškovice, 4. Napajedla, 5. Letná Gottwaldov, 6. ZJŠ Brno „B“, 7. Dukla Vyškov, 8. Spartak Jihlava, 9. Tatran Poštorná, 10. Vlčnov, 11. Líšeň, 12. I.Brněnská, 13. OP Prostějov, 14. Malenovice.

V sezoně 1965-66 se Vlčnov s KP rozloučil, i když to nikdo nečekal. Mužstvo sice nehrálo dobře, protože se málo trénovalo a z

Stojící:
 Koníček Fr.,
 Křapa Fr.,
 Buráň Fr.,
 Křivda Jos.,
 Josefík Alois,
 Ulčík Fr.,
 Moštěk Karel,
 Křapa Jan,
klečící:
 Ančinec Karel,
 Pestl Josef,
 Křapa Fr.,
V pozadí
 Chováňkova buda.

podstaty se dál nedalo hrát, ale hráčům se stále věřilo. Pořád tady ještě byl vlčnovský duch. Nepřáli nám ani rozhodčí, kteří asi Vlčnov neměli moc rádi. Navíc odešel do Uh. Hradiště opora mužstva Mostěk Karel, který si chtěl zahrát II. ligu. A nečekalo se, že sestoupí Ratíškovice, mužstvo z Jihomoravského kraje. Tímto byl ortel Vlčnova podepsán. K poslednímu zápasu s OP Prostějov nastoupil Vlčnov v této sestavě: Hasoň Vojtěch, Mikulec Karel, Antonín Křapa, Josef Koniček, František Křapa, Jaroslav Kužela, Jaroslav Koniček, Jan Křapa, Miroslav Koniček, František Koniček, František Hornáček. Trenérem byl Josefík Alois.

13. Vlčnov 26 9 3 14 45:56 21

Spolu s Vlčnovem tehdy hrála tato mužstva: 1. OP Prostějov, 2. Dukla kroměříž, 3. Líšeň, 4. Šlapanice, 5. Dukla Vyškov, 6. T. Poštorná, 7. Dol. Němčí, 8. ZJŠ Brno „B“, 9. I. Brněnská, 10. Třebíč, 11. Blansko, 12. Kuřim, 13. Vlčnov, 14. Spartak Jihlava. (ZJŠ-Závody Jana Švermy - jinak Zbrojovka Brno).

Stojící: Lacina Zdeněk - trenér, Pešl Fr. - vedoucí mužstva, Křapa Fr.ml., Flekač St., Pavelčík Fr., Josefík Alois, Ančinec Karel, Křapa Jos., Křapa Ant. st., Křapa Fr. st., klečící: Koniček Jos., Moštěk Fr., Koniček Fr., Koniček Ant., Křapa Ant. ml., Křapa Jan.

Zápasy našeho mužstva:

1. Vlčnov - Šlapanice	1:2 inzultace rozhodčího Šíbala, který zjevně přál hostům
2. Dukla Vyškov - Vlčnov	3:0 kontumačně
3. Vlčnov - Jihlava	4:0 hráno ve Starém Městě
5. ZJŠ - Vlčnov	6:0
6. Vlčnov - Poštorná	2:1
7. Dukla Kroměříž - Vlčnov	3:0
8. Vlčnov - Kuřim	2:2
9. Líšeň - Vlčnov	5:0
10. Vlčnov - Třebíč	4:0
11. Blansko - Vlčnov	3:1
12. Vlčnov - Dol. Němčí	1:0
13. Vlčnov - OP Prostějov	0:1 opět nám nepřál rozhodčí a tím jsme se octli v sestupu.

V sezoně 1966-67 se začala hrát I. A třída a to byl také poslední rok na hřišti Pod Bočky. Trenérem se stal Toneček Zemek a vedoucím mužstva Lojza Josefík. Podzimní kolo je velmi slabé a zisk pouhých 7 bodů signalizuje i nejistotu v I. A třídě, a tak ani zlepšený výkon na jaře, ani rekordní vítězství 10:1 nad Uh. Brodem nestačilo a Vlčnov padá do I. B. třídy. Sestava: Hasoň Vojtěch, František Křapa, František, Pavelčík František, Jan Křapa, František Koníček, Josef Koníček, Kužela Miroslav, Moštěk František, Moštěk Karel, Koníček Miroslav, Horňáček František.

Na podzim 1967 se hrají ještě 2 poslední zápasy na starém hřišti a to se Sokolem Jalubí 4:3 a s TJ Podvesná 2:1. Dne 10. 9. 1967 se hraje 1. zápas na novém hřišti u Hřbitova s Nivnicí. Utkání končí 1:1. Všichni očekávali, že tento první zápas bude mít slavnostnější průběh a že Vlčnov vyhraje.

V roce 1968 se Vlčnov vrací do I. A. třídy, kde setrvává až do roku 1973. Každý rok se bojuje o záchranu a to odrazuje i diváky. Vystřídalo se 5 trenérů ale nikdo už nedal dohromady takové mužstvo, které by vrátilo zpět diváky a povzbudilo mladíky z Vlčnova v jejich zájmu o fotbal.

Výsledky utkání v roce 1968 - jaro:

1. Příluky - Vlčnov	2:0	8. Štítná - Vlčnov	3:1
2. Vlčnov - Brumov	2:1	9. Vlčnov - Slavičín	3:2
(Moštěk Karel 2x)		(Moštěk K. 2x, Křapa Jan)	
3. Podvesná - Vlčnov	3:0	10. Uh. Ostroh - Vlčnov	1:2
		(Koníček M., Hornáček)	
4. Vlčnov - Val.Klobouky	2:0	11. Vlčnov - Jalubí	2:1
(Moštěk K., Koníček M.)		(Moštěk K., Křapa J.)	
5. Kněžpole - Vlčnov	0:2	12. Dukla Holešov - Vlčnov	4:1
6. Vlčnov - Tatran Holešov	1:0	13. Vlčnov - Uh. Brod	3:1
(Moštěk K.)		(Křapa J., Moštěk K., Koníček)	
7. Vlčnov - Nivnice	0:0		

Sestava podzim 1968: Moštěk Jura, Ryšavý M., Křapa J., Vozár Fr., Mikulec K., Koníček Fr., Pavelčík Fr., Šobáň Fr., Mikulec Ladá, Moštěk K., Buráň Jos..

Sestava jaro 1969: Moštěk Jura, Ryšavý M., Pavelčík Fr., Křapa J., Vozár Fr., Kužela M., Koníček Fr., Šobáň F., Moštěk K., Hornáček F., Moštěk Fr..

Výsledky podzim 1969:

1. Slavičín - Vlčnov	0:3 kon.	7. Jalubí - Vlčnov	3:0
2. Vlčnov - Chropyně	0:2	8. Vlčnov - Bystřice p.H.	2:0
		(Moštěk K., Křapa J.)	
3. Štítná - Vlčnov	3:0	9. Brumov-Vlčnov	2:1
		(Janča F.)	

Stojící:

*Jegla - trenér,
Haničinec,
Hornáček Fr.,
Křapa Jan,
Hasoň Vojta,
Moštěk Karel,
Kužela Jar.,*

klečící:

*Koníček Mir.,
Kužela Mir.,
Koníček Fr.,
Křapa Ant.,
Koníček Jos.*

4. Vlčnov - Malenovice	2:3	10. Vlčnov-Kojetín	3:1
(Moštěk K., Šobán F.)		(Moštěk K. 2x, Horňáček)	
5. Nivnice - Vlčnov	5:1	11. Dukla Hranice - Vlčnov	1:2
(Šibán)		(Koniček F., Koniček Jan)	
6. Vlčnov - Kozlovice	0:1	12. Vlčnov - S. Hranice	3:2

Sestava 1969 podzim: Janča Miroslav, Ryšavý Mir., Křapa Jan, Křapa Fr., Vozár, Koniček Fr., Kužela M., Koniček M., Moštěk K., Janča Fr., Horňáček Fr..

Sestava z roku 1970: Janča Mir., Ryšavý M., Křapa Fr., Pavelčík Fr., Horňáček Fr., Kužela M., Koniček Jan, Moštěk Václav, Moštěk K., Šulák Jaroš, Křapa Jan.

Ještě v sezoně 1969-70 byl ve Vlčnově dobrý dorost, který postoupil do tehdejšího ŽP. Tehdejší sestava vypadala takto: Koniček Antonín, Ladislav Plesl, František Moštěk, Jan Mikulec, Josefík, František Bařina, Jiří Králíček, Josef Dujsík, Josef Podškubka, Zdeněk Křapa, Vlastik Křivda, Josef Koniček, Josef Šrámek, Josef Podškubka. Trenérem byl Pestl Josef.

Koncem 50. a začátkem 60. let, tehdejší společnost chtěla pozdvihnout vesnici a rozvoj JZD, tak se začaly šířit názvy „Družstevník“. Časem se zjistilo, že tento název do sportu nepatří. Když jsme dojeli do měst, tak na nás křičeli „sedláci a řuponi“. Navíc typické Vlčnovské jména Křapa, Koniček pro ně byla, jak červená barva pro toreadora. Po roce 1968 se přešlo znovu k TJ Sokol a následně pouze k TJ.

KAPITOLA VI. FOTBALOVÁ NEDĚLE

Fotbal začínal ve Vlčnově už v pondělí, kdy byla schůze výboru kopané. Hlavními tahouny Fotbalu ve Vlčnově byli v této době Jan Chvilíček (1911-1979), Šimon Kužela (1914-1979), Laďa Ryšavý

(1920-2004), Staňa Trtek (1921-1994), Chvilíček František (1932-1999), Karel Nevařil (1934-1984) a další nejmenovaní lidé, kteří se okolo fotbalu točili, bohužel v dnešní době už se na jejich činnost zapomělo.

Nejstarší z nich Jan Chvilíček býval jak poslancem, tak i předsedou MNV. A to je vždycky výhoda, protože podpora na obci přinese vždycky něco pozitivního. Jeho synové František a Jan (1939) se potatili a oba pracovali pro fotbal. František (Mucha) se zasloužil o postup do I. A třídy v roce 1980. Jan pracuje pro fotbal i v nynější době, i když už ne tak výrazně. Já jsem s ním spolupracoval v 90. letech, kdy vedl fotbal s Frantou Pavelčíkem č. 100 (Stojanem 1942). Šimon Kužela, oddaný funkcionář a emotivní fanoušek, který jako obchodník zásoboval fotbalisty Alpou, tehdy jedinným dostupným „dopinkem“. Před zápasem dostal každý na cukr a v zápase se Alpou ošetřovalo vše. A věřte, že to pomáhalo. Pan Kužela byl nejen velký fanda a funkcionář, ale i obchodník, ke kterému jezdili lidé z celého okolí. Dovedl totiž sehnat v této době i nemožné.

Laďa Ryšavý býval většinou v pozadí, protože jako ředitel Fruty neměl na schůzování času. Angažoval se hlavně ve věcech, kde obyčejní vlčnovští lidé neměli už dosah. Jednalo se hlavně o vyřizování vojenské služby pro kluky z prvního mužstva a další otázky v dopravě a financích.

Staňa Trtek, přestože pocházel z Nivnice zapadl do fotbalu ve Vlčnově

Dorostenci Křapa Antonín, Křapa František a Koniček Antonín, kteří se hned v prvním utkání za muže stali oporami mužstva.

natolik, že byl dlouho sekretářem oddílu. Možná to bylo tím, že bydlel s Ben Barkem, Frckem a Josefem Křapovým na jednom dvoře ve zmíněné komunitě, typické pro dolní konec.

Karel Nevařil býval většinou hlavní pořadatel a stával u branky od Solíkové zahrady. V jednom zápase, kdy to našim vůbec nešlo, letěl balon vedle tyče, kde Karel stál. A věřte - nevěřte, Karel byl tak zabraný do fotbalu, že ten balon, který šel vedle, dokopl do sítě hostujícího mužstva. Tak rád by klukům pomohl. V úterý na poledne byl už ve skříňce na Chovankové hospodě zápis, kde se každý dočetl, jak úspěšná byla předešlá neděle. Komentář ze zápasů z neděle, sestava mužstev, hlavní pořadatel případně vedoucí zájezdu a také obsazení pokladny na další neděli, to už bylo rozhodnuto na této schůzi. K tomu někdy i fotky z nějakého utkání našeho mužstva. 2x týdně trénink za poměrně dobré účasti a potom už jen těšení na neděli.

Neděle byla jedinný volný den v týdnu a proto to byl opravdu den Sváteční. Ráno šli někteří Vlčnovjané na ranní, aby v 10.00 stihli " B " tým. Ti, kteří nešli do kostela se shromáždřovali v hospodě u Chovanků tak, aby v 10 hodin byli už na hřišti. Rozhlas už díky

Stojící: Koníček Ant., Josefík Alois, Kužela Mir., Pavelčík Fr., Moštěk Karel, Koníček Jos., Koníček Jar., Křapa Fr. ml., klečící: Křapa Ant. ml., Červenka Staňa, Pestl Josef, Křapa Jan.

panu Vaculovi vyhrával a vítal návštěvníky. To byl takový předkrm na odpoledne a velmi rozumné využití nedělního dopoledne. V létě začínal hlavní zápas v 17.30 hodin a dorost hrál 2 hodiny před tímto zápasem. Po obědě byl proto po 13 hodině znovu sraz u Chovanků pro dolňany a ve „Spolku“ pro horňany. Poté, co si každý dal nějaké pivečko, se po skupinách vydávali na hřiště tak, aby půl hodiny před začátkem dorostu byla už většina na hřišti. K hudbě se už přidával i hlasatel Božinek Klabačka, který věcně informoval diváky o dění v klubu a situaci na hřišti. Samozřejmě, že dorost okomentoval pouze s polovičním úsilím a elánem, protože jeho hlavní komentář patřil „Jedniče“. Protože chodilo dost diváků, byly otevřeny dvě pokladny. Jedna vedle Solíků a druhá vedle Starobů.

Vedle pokladny u Solíkového, na břížku měl sídlo pan Horňáček, cukrář, který prodával trubičky a indiánky. Vše za 1 Kčs za kus. Protože fotbal byl zajímavý a pan Horňáček byl fanda, stávalo se, že v nestřeženém okamžiku o nějakou trubičku nebo indiánek přišel. U kluziště měl zbudovanou bídu pan Chovanek Jakub z hospody, který tam prodával točené pivo, sodovky, gořalku a párky. U kabin v rohu stály hodiny, které obsluhoval pan Vacula.

Stojící: Josefík Alois, Křapa Fr. ml., Koniček Fr., Flekač Staňa., Křapa Jan., Křapa Ant. ml., Moštěk Karel, klečící: Křapa Ant. st., Ančinec Karel, Koniček Ant., Křapa Fr. st., Zemek J.

Takové hodiny a ukazatel stavu nebyl v této době na žádném hřišti. Pan Vacula, ač nebyl ničím vyučený, opravoval hodiny nejen na hřišti ale také doma a k tomu ještě šicí stroje. Za zábradlím u plotu u potoka, měl sídlo Ludva Dujsík, spolehlivý tahač balónu z potoka. Dvě branky v plotě a síťka na vytahování balónu z potoka byly v jeho réžii. Na druhé straně u lajny u tribuny, stával dirigent povzbuzování Jakub Vaculík. Je obdivuhodné, že mu to všechno prošlo u rozhodčích. Dnes by se tam postavit nemohl. Tehdy to mělo velký význam, protože povzbuzování bylo 12 hráč pro naše mužstvo.

Po rozhlasové relaci Božinka Klabačkového se hráči obou mužstev shromáždili v rohu od kabin pod hodinami a společně za vedení rozhodčích vyběhli ke středu hřiště, kde pozdravili diváky na obě strany.

Nyní se mužstva loudají ke středu hřiště, jako kdyby byli po obrně. Je zajímavé, že v Rakousku, kde jsem 6 let jezdil se svým synem Alešem, se tato tradice pořád udržuje. Potom začal fotbal, na který se celý Vlčnov těšil celý týden. Většina lidí prožívala fotbal emociálně, těžko se smířovali s tím, aby Vlčnov prohrál na svoji nedobytné tvrzi. Tak, jak diváci, tak nastupovali i hráči. Tehdy hráčů bylo dost, ale nastoupit mohlo pouze 11. Když se někdo zranil, náhradník nemohl nastoupit. Proto se často stávalo, že zraněný hráč musel často statovat, většinou na levém křídle. Hrát za Vlčnov byla tehdy velká čest a všichni si toho náležitě vážili. Po zápase šla většina diváků a hráčů do hospody k Chovankom. Hráči tam měli skromnou večeři - tlačenku s cibulí, salám nebo párek s hořčicí a k tomu pivo. Zbylo i na borovičku nebo rum. Byli však i fandové, kteří rádi pivo a borovičku poručili.

Takový fanda byl Francek Šimčík, který bydlel u mlýna. Pracoval celý týden v Ostravě a klukům vždy nějakou lahvičku poručil. Stejný fanda a stejný nadšenec byl i František Moštěk (Anyn), který bydlel úplně na konci dolního konca.

Když se jezdilo hrát ven, tak jezdíval autobusem s fotbalistama Jan Mikulec. Ze začátku s pověstným Maďarem, potom už i s lepším autobusem. Hrávalo se v 17.30 hodin a když se jelo na Hodonínsko nebo Brněnsko, tak cesta trvala do noci. Auta ani motorky nebyly

skoro žádné a obyčejný telefon byl pouze v úřadech. Když se náhodou vyhrálo, tak se někde zastavilo a příjezd se opozdil. Přesto dost lidí čekalo na to, aby první věděli, jak se hrálo. Tak skončila fotbalová neděle ve Vlčnově a v pondělí se po debatách o nedělních zápasech, začínalo znovu.

Inventářem hřiště pod Bočky byli i hospodáři, manželé Ulčíkovi, jejichž syn Zdenek (Benda) byl brankář. Bydleli přes lávku u hřiště. (Tehdy tam bydleli oni, Pavlišé a Eliášé). My jsme panu Ulčíkovi říkali strýc Aloisio. A já si ho pamatuji už jako starého pána. Přestože hřiště nemělo žádnou kvalitu, protože bylo ze 60% škvárové, po stranách byla travnatá směs pampelišek, hřebíčků atd., dbali na to, aby se hřiště „nekazilo“. Ne vždycky jsme si tam mimo trénink mohli zahrát, víc prostoru dostali kozy, kačeny, husy a slépký.

Jinak byli strýc Aloisio hodný člověk, měli v kabinách pořádek a fotbalem také žili. Poslouchali pouze své nadřízené. Jejich činnost skončila odstěhováním fotbalového hřiště ke hřbitovu.

KAPITOLA VII.

CHARAKTERISTICKÉ RYSY VLČNOVSKÉ KOPANÉ

Když procházíme historií Vlčnovského fotbalu, přijdeme ke zjištění, že fotbal v naší dědině je založen na rodinných tradicích, skoro rodinných klanech. O některých už zmínka byla a o dalších se zmíním v této části.

Pro mě, jako kluka z Ploťácka byli všichni o kterých chci psát, vzory. Se všemi jsem měl a mám velmi dobré vztahy. Rodinné podmínky a životní úroveň byla u většiny tehdy stejná a proto vládlo přátelství a úcta ke všemu co přinášelo dobré pro náš mladý život.

Největší klan, rodina Křapů byl dost členitý a z hlediska fotbalu ve Vlčnově dost významný. Největší rodina Křapů byla rodina Jana, kterému ve Vlčnově říkali „Hotař“ a bydleli u lávky na Ploťácku. O tom, kolik měli děcek, byla zmínka už i v jiné kapitole.

Kluků bylo celkem 5.

Nejstarší Josef (1921-1981 - Kuzica) hrával v obraně a vydržel hrát až do nástupu nové generace okolo roku 1955. Později hrával ještě za dvojku.

Jaroš (1924) hrával většinou za dvojku. Jestli měl menší talent nebo to bylo zaviněné válkou, kdy se moc nehrálo to se nyní už nedá posoudit.

Fera (1933) byl naproti tomu už stabilní hráč I. mužstva. Hrával většinou na levé obraně a patřil mezi typicky vlčnovské hráče. Tvrdý, technicky dobrý a hrající s chutí a zápalem. Pamatuji si, že když hrál u nás Slovan Hodonín, tak za něj hráli reprezentanti Československa v hokeji Balun a Kocourek. Jak byli dobří hokejisté, tak i fotbalisté. Tehdy to bylo normální. Kocourek byl zvyklý z hokeje na tvrdost a dával to Ferovi poznat. Přišla však odplata, protože v nestřeženém okamžiku, což postřehlo velmi málo lidí, včetně rozhodčího, dostal takovou pecku na bradu, že nevěděl, kde je. V poločase jsme se na hráče chodili dívat ke kabinám a tam Kocourek vyprávěl svým kamarádům, jaký to dostal direkt, že neví ani odkud vlastně přišel.

Jan (1937-Baryš) byl sice malý postavou, ale o to v něm bylo fotbalovosti, která z něho udělala hráče na velmi dlouhou dobu. Uměl skoro všechno. Přihrávku, střelu na branku a při své postavě měl dar výběru místa v pokutovém území. Jako nejmenší hráč patřil k těm, kteří po rohu dávali nejvíce branek hlavou. Popisovat jeho fotbalovou kariéru je zde zbytečné, protože při čtení tohoto fejetonu to musí každý poznat. Na vojně hrával za Duklu Šumperk spolu s Ludvou Kadlčkovým z Dolního Němčí. Tam patřili oba mezi opory tehdejšího mužstva. V této době oba patřili na okrese Uh. Brod mezi nejlepší hráče a talenty. Ludva nakonec zakotvil v tehdejší Gottwaldově, kde patřil dlouhou dobu mezi opory tehdejšího druholigového mužstva. Jan má tři syny, kteří fotbal zdědili, každý různým talentem a fotbalovým štěstím. Laďa (1957) hrával za Vlčnovskou jedničku 5 let, ale po zranění fotbalu zanechal. Jan (1961) zdědil talentu i štěstí více a po krátké činnosti v Uh. Brodě patřil dlouho ve Zlíně k oporám. Fotbalu se věnuje i syn Jana mladšího, který hraje ve Vlčnově, ale ambice má určitě vyšší. Mirka (1964) trápilo často zranění a ve fotbale se neprosadil.

Tonyš (1940) patřil mezi nejtechničtější hráče slavného mužstva. Hrál většinou takové stažené levé křídlo a odtud také posílal přesné centry ha hráče, kteří měli za úkol dávat góly. Takovou techniku se dle jeho vyjádření, naučil na Plotácku, kde na malém prostoru v guči fotbalistů musel dokazovat svoji šikovnost. V roce 1960 hrával fotbal v RH Vsetín ale podchodu Buryša do Brna si Vlčnovjané vyžádali jeho převelení do Uh. Brodu.

To je jedna odnož rodiny Křapů. Druhá bývala nedaleko, ve zvláštním uskupení domů, kde tři domy za sebou a dva za sebou z druhé strany tvořily zvláštní společný dvůr, kde se vešlo i malé hospodářství. V nynější době neuskutečnitelné, protože to musela být velká tolerance všech z rodiny, že spolu vycházeli a žili spokojeně. Bratr Jana „Hotaře“, Vincek měl 3 kluky a 1 holku. Tak jako ostatní Křapé byli i tito fotbalisté Vlčnova.

Nejstarší Tonda (1931-1996 - Ben Barek) byl pojmenovaný po Francouzském fotbalistovi marockého původu, protože vypadal podobně exoticky. Byl to největší bojovník mužstva, pro kterého nebylo nic nemožné. Jeho odolnost byla obdivuhodná.

Vzpomínám si utkání s mužstvem Dubňan, kdy se hrálo za deště a jak bylo na tomto hřišti pravidlem, terén připomínal bažinu. Navíc tehdejší míče byly tvrdé a těžké, což násobil ještě trvalý déšť. Po kopu z rohu si Tonda naběhl k pokutovému území a míč trefil hlavou takovou razancí do sítě, že málokterý fotbalista by dal takovou ránu nohou. Pro mě je to i spřízněná duše, protože bydlel do konce svého života v domě, kde jsem se narodil a prožil své mládí, v domě č.1 za Chovankovou hospodou.

Druhý syn Vincka Křapy Josef (1937 - Jožisko) byl trochu ve stínu jak Tondy, tak Frcka, ale své si odehrál jak za jedničku, tak i za dvojku. O to víc má radost nyní, protože jeho vnuk Martin Bača hraje I. ligu za Zlín.

Nejmladší František (1940 - Frcek) byl typický záložník nebo obránce nepostradatelný pro mužstvo. Měl vynikající fyzičku a na hřišti připomínal motorovou myš. Jeho práce v záloze dávala útočníkům volný prostor a tím se i dostávali do šancí. K Frckovi a Tonyšovi jsem měl nejbližší jednak proto, že byli ke mně věkově blízko a také proto, že byli kamarádi s mým bratrem Josefem.

Frcek má sice 3 potomky, (2 kluky a holku), fotbal však hrál pouze Ivoš (1967). V žácích a v dorostě ve Vlčnově, na vojně v Přerově. Po vojně to zkoušel v Uh. Brodě, ale nakonec hrál ve Vlčnově do 35 let. Po otcovi sice nezdědil rychlost, tvrdost a vůli, ale byl technický hráč s dobrým fotbalovým myšlením. Možná kdyby měl ještě otcovi vlastnosti, mohl hrát výše.

Vlčnov se v určité době prezentoval tím, že v mužstvu hrálo v jednom utkání i 8 Křapů a Koníčků. Bylo to trošku nezvyklé při hlášení sestav hlavně na cizích hřištích. O fotbalistech Koníčkových je proto nutné se zmínit a popsat jejich fotbalovou činnost. Největší rodina Koníčků bydlela v Chalúpkách.

Josef Koníček se svoji manželkou měli 4 kluky a dvě holky. Fotbalově byl na tom dobře Mirek (1937 - Lájoš), který vstřelil třetí gól ve finalovém utkání o přeborníka TSO Sokol proti Lanžhotu. Brzy měl však zdravotní problémy, které mu nedovolovaly hrát fotbal na této úrovni. Ostatní se nijak výrazně neprosadili. Nadějí byl v žákovských letech Francek (1945 - Kulak), který svůj talent utopil hlavně špatnou životosprávou v rozhodujících letech fotbalového vývoje. U Koníčků se zapojily do fotbalu i Koníčkovy holky. Starší Marie si sebrala Karla Mikulce (1941 - Čmarel), který jako obránce odehrál za I. mužstvo dost zápasů. Pokračovatelé v tradici Koníček - Mikulec byli synové Zdenek (1970) a Jaroslav (1972). Oba hráli za Vlčnov v 90. letech a zvláště Zdenek měl talentu na rozdávání. Hrál i za dorost ve Slovácké Slávii, ale ve Vlčnově to měl doma a bylo to pohodlné, tak do žádného jiného mužstva nešel, i když zájem byl.

Poslední Mikulec, Karel (1969) se fotbalově neuplatnil. Mladší Františka si zase vzala Jaroša Koníčka (1942 - Kolís), který patřil do základního kádru jedničky v 60. letech, kdy patřil k oporám mužstva.

Druhá rodina Koníčková (Jan Koníček) bydlela nedaleko, naproti mlýna. Starší Mira (1947) patřil mezi nádeje jako žák, dorostenec a i přechodu do „áčka“. V KP dával rozhodující branky. Jako sedmnáctiletý hrával za I. mužstvo a svoji výkonnost si podržel cca 3 roky. Brzy ho potkalo zranění a dostat se do bývalé formy byl už problém. Je pravda, že k sobě už neměl ani tak kvalitní spoluhráče. S fotbalem skončil v roce 1973. Jeho bratr Jan (1948), už nezažil ten mistrovský fotbal a přesto, že fotbalově byl schopný, okolnosti

ve fotbale ukončili jeho kariéru. Rodina starších Koníčků, jejíž představitelé byli Fanek (1936 - 2007) a Josef (1941 - 1993 Siloš) bydlela v podobném uskupení domů, jako rodina Vincka Křapy, ale u Jančové lávky. Oba byli kvalitní fotbalisté, tak jak to v té době ve Vlčnově bylo pravidlem. Fanek byl sice méně nápadný, ale za to fotbal měl tak rád, že ho vydržel hrát i po třicítce, kdy se ve Vlčnově schylovalo k horším dobám. V době, kdy tato brožurka vznikala, Fanek po mozkové mrtvici zemřel. Siloš naskočil do I. mužstva už jako 17-letý, hrával v útoku v záloze i v obraně. Potom se odstěhoval do Uh. Brodu a na Vlčnov už tolik času neměl. Zemřel v 52 letech.

Poslední Koníček, Antonín (1940 - Šerif) bydlel hned vedle hřiště, takže tady byl doma. Měl ideální postavu na brankáře, byl vysoký a chytal velmi efektně. Opora v brankářovi je vždy důležitá a to Šerif plnil. Jeho synovec Jeňa Staroba (1958) patřil ve Vlčnově k nadějším fotbalu. Ale doba byla jiná, stejně tak i jeho ambice. Hrál v tehdejší Gottwaldově a pro Vlčnov to byl další rodák, který proslavil Vlčnov v lize. Toto silné uskupení Křapů a Koníčků muselo mít určitou protiváhu a konkurenci i u ostatních fotbalových rodin. Domnívat se, že vždycky bylo všechno ideální, o tom by mohli vykládat samotní aktéři této doby. Když se však jednalo o úspěch Vlčnova, vždycky si našli k sobě cestu.

Nejvýraznější osobnostmi ostatních byli Lojza Josefík (1929-1981) a Karel Moštěk (1938-1984). Kromě Lojze hrával fotbal z rodiny Josefíků v této době také jeho bratr František (1931-1973). Byli každý jiný jak vzhledově, tak i fotbalově. Franta byl černý a měl husté vlasy jak havran. Hrával většinou v obraně a v I. mužstvu po nástupu dalších výborných hráčů pouze paběrkoval. Lojza na rozdíl od Franty neměl vlasy prakticky žádné, ale osobností ve Vlčnovském fotbale byl po celý jeho život. Protože byl schopný střelec a bojovník k pohledání, byl středem nejen hráčů soupeře, ale i soupeřových diváků. Nikdy si nenechal nic líbit a tak často po zákrocích soupeřů byl zraněný. Pamatuji si, že po zápase v Dol. Němčí ho napadl cihlou fanoušek a funkcionář Dol. Němčí, Filip Tinka. Taková atmosféra panovala při derby utkáních s Dol. Němčím. Podobné to bylo i v utkáních s Uh. Brodem, O. N. Vsí, Nivnicí a Uh. Ostrohem. Častokrát byl zraněný a mužstvo hrálo bez něho a nedařilo se mu.

Poslechl výzev diváků a i přes bolest a riziko zhoršení zranění nastoupil. Mužstvo se psychicky zvedlo jeho přítomností a dokázalo tak vyhrávat. Ne nadarmo byl zvolen nejlepším fotbalistou historie Vlčnova. Ve Vlčnově bylo fotbalistů mnoho, ale Lojza byl u fanoušků jednička. Je škoda, že oba bratři Josefíkoví nás tak brzy opustili. Lojza měl 2 holky a také nakonec syna Františka (1960).

Franta byl sice mladší, ale oženil se dříve (k Moštkom na pálenicu). S manželku Boženou měl tři kluky. Nejstarší František (1952) hrával za žáky v letech 1965 -1967 a za dorost v letech 1967-1971, tak jak to bylo ve Vlčnově u kluků normální. Tehdy byli ve Vlčnově šikovní kluci, hlavně z ročníku 1952. V žácích i v dorostě se hrálo v krajských soutěžích a to dost úspěšně. Tehdy mládež ve Vlčnově patřila mezi nejlepší na okrese Uh. Hradiště. Na Frantu se fanoušci zvláště těšili, protože byl prvním potomkem rodiny Josefíků. Šel však studovat na VŠ do tehdejšího Gottwaldova a tak hrával něco za I. mužstvo, většinou však za béčko. Skončil ve 30 letech a dnes nemá s fotbalem nic společné. Raději se věnuje v zimě pálení slivovice a v létě svému hospodářství, což je také záslužná činnost.

Druhý Pavel (1955) postupoval ve Frantových šlepějích. Měli to oba těžké, protože je trénoval otec a to ještě na starém škvárovém hřišti. Nepatřil však do ročníku, který byl fotbalový tak jako 1951, 1952 a potom 1957, 1958. S Frantou hrával v dorostu a v I. i II. mužstvu, s Mirkem už jenom za I. mužstvo, takže nikdy spolu všichni tři nehráli. Hrál však se svým bratrancem Frantou a to jednak v Holešově a potom ve Vlčnově. K tomu, abychom si všichni Josefovi zahráli spolu nedošlo, přestože mezi nestarším Frantou a nemladším je věkový rozdíl pouze 9 let. Brzy však s fotbalem skončili. Pavel začal dělat rozhodčího ve 28 letech a dotáhl to do II. ligy.

V polovině 80. let žil fotbalem. Hrál, pískal a ještě po Staňovi Trtkovi dělal ve fotbale jednatele a byl předsedou disciplinárky na OFS v Uh. Hradišti. Rok 1989 byl pro něho zlomový. Tak jako hodně Vlčnovjanů se z Vlčnova odstěhoval do Uh. Brodu. Přišla jiná doba a protože byl stavební inženýr (studoval v letech 1975-80) a uměl se pohybovat i politice, postupně se zabudoval do komunální politiky v Uh. Brodě tak, že v dnešní době pracuje jako místopředseda MěÚ v Uh. Brodě. Na Vlčnov a vlčnovský fotbal vzpomíná každé pondělí,

když otvírá noviny. Dříve mu však tyto zprávy přinášely větší radost než nyní.

Nejmladší z této rodiny Mirek (1957) absolvoval stejný postup jako jeho starší bratři. Ve Vlčnově se hrávalo tehdy u dorostu krajská soutěž a Mirek měl místo na pravé straně a to buď v záloze nebo v útoku (v dnešním totálním fotbale je to jedno). Za I.mužstvo hrával v době, kdy tady hráli Broďané a to byla dost velká konkurence pro Vlčnovské kluky. Jeho kariéra byla krátká, proto i brzy začal trénovat žáky a následně dorost a I. mužstvo v OP. V době, kdy trénoval dorost vyrůstala ve Vlčnově generace fotbalistů, kteří mohli fotbal ve Vlčnově posunout znovu do I. A. třídy. Mikulec Zdenek, Jaroslav a Radek (Korunka), dále Ivoš Křapa, Moštěk Jaroslav, Přemek Přecechtěl, Junaščík a brankář Šabršula měli na to, aby to dokázali. Dnes už je to pouze otázka, proč se tak nestalo. Nyní se věnuje funkcionářině a v zastupitelstvu Vlčnova má cíl prosazovat lepší podmínky pro sport ve Vlčnově a tím vytvořit předpoklad ke zlepšení nynější situace (III.třída).

Třetí František (1960) z rodu Josefíků je potomkem Lojze. Byl trochu vymodlený, protože předtím měli u Josefíků pouze dvě holky. Franta je v nynější době trenérem I. mužstva ve Vlčnově, proto jsem ho nechal vyjádřit jeho pocity osobně.

Tady je jeho zpověď: *Fotbal jsem začal hrávat v 9 letech za mladší žáky, kde jsem vydržel 2 roky. Ve starších žácích jsem toho moc nenahrál, většinou jsem střídal. Ve 14 letech jsem přešel do dorostu, který trénoval Josef Šrámek. Tehdy se hrál v dorostu dobrý fotbal i proto, že Josef fotbalu rozuměl. V 17 letech jsem šel na hostování do ligového dorostu Zbrojovky Brno. Po roce působení v Brně jsem šel na vojnu do Písku, kde byl kemp pro fotbalisty Dukel a Rudých Hvězd. Další čas své fotbalové kariéry, dva roky, jsem trávil Rudé Hvězdě Holešov, která hrála tehdy I. A. třídu. Po vojně jsem se vrátil do Vlčnova kde jsem kromě ročního hostování v Uh. Brodě, strávil svůj fotbalový čas. Po pracovním úraze v roce 1993 jsem s aktivním fotbalem skončil. V roce 1997 jsem začal trénovat po dvou letech znovu založený Vlčnovský dorost. O založení se postaral i „Žlutý balet“, ve které je řada bývalých Vlčnovských fotbalistů. Dorost jsem trénoval 5 let, hlavně v OP. Tady jsme hráli sice na špici ale postoupit*

do krajských soutěží se nám nepodařilo. Po skončení v dorostu jsem trénoval roku I. mužstvo, ke kterému jsem se zase vrátil v roce 2006.

Pokusím se podívat na dnešní stav nynějších fotbalistů svými očima. Dnešní doba je úplně jiná, než když jsem hrával já. My jsme se na fotbal těšili ať to byl zápas nebo trénink. Dnes musíme některé hráče pomalu prosit, aby šli fotbal hrát. Není tady kamarádství, o nějaké partii nemůže být žádná řeč a proto to tak i vypadá v celém mužstvu. Fotbal je kolektivní hra, kde musí tahat všichni za jeden provaz. Pokud tomu tak není, výsledek odpovídá nynějšímu stavu. Všichni víme, že je dneska mnoho jiných aktivit, ale v dědině, která má 4000 obyvatel by se mohli najít kluci, kteří by se mohli fotbalu věnovat s větším úsilím i chutí. Moje přání do budoucna? Hrát ve Vlčnově o dvě třídy výše.

Bratři Josefíkoví - Pavel, Miroslav, František

Jan Křapa - Baryš a jeho tři synové: Jan, Ladislav a Miroslav.

Karel Moštěk byl fotbalistou bohem nadaný. Byl jedináček a jeho otec se zabil při autonehodě. Kromě toho, že byl vyzázně přitažlivý, byl i šikovný do práce. Jako jeden z mála mladých lidí měl Jawu 350 cm³ a tou projížděl Vlčnovem jako závodník (takovou motorku

Poslední mohykáni - stojící: Mikulec K., Vozár F., Staroba F., Moštěk V., Horňáček F., Moštěk J., Křapa F., klečící: Šobáň F., Koniček M., Křapa J., Koniček Jar.

Stojící: Podškubka J. (51), Křapa Z. (52), Křivda Z. (52), Koniček J. (52), Šrámek J. (52), Podškubka J. ml. (52), Pesl J. - trenér, klečící: Koniček A. (52), Plesl L. (52), Moštěk F. (52), Josefík F. (52), Bařina F. (53), Králíček J. (52), Dujsík J. (51), ležící: Mikulec J. (54).

si tehdy mohl koupit málokdo). Lidi to neměli rádi, ale v tehdejších časech se to dalo prominout, protože po Vlčnově projelo auto nebo motorka pouze občas. Kromě roku 1965, kdy hrával v Uh. Hradišti, prožil svůj fotbalový život ve Vlčnově. Z přehledu výsledků a střelců branek na konci 60. let vidíme, že spolu s Baryšem patřili mezi opory tehdejšího mužstva i když kariéra se jim blížila ke konci. Po krizi ve Vlčnovském fotbale na začátku 70. let, kdy dělal předsedu TJ, chtěl fotbal ve Vlčnově pozvednout a proto ve spolupráci s Uh. Brodem angažoval zkušené hráče z Uh. Brodu, Rachůnka, Benička, Řezníčka a Tomečka. Ve Vlčnově se hrál sice v této době dobrý fotbal, ale mezi Vlčnovskou mládeží nenašli kluci, kteří by tyto dobré a zkušené hráče nahradili. Karel zemřel ve 46 letech a to byla tragédie a osud, který mu byl tak nepříznivě nakloněn.

Synové funkcionáře Šimona Kužely (1914-1979) Jaroslav (1941) a Miroslav (1943) se prezentovali technickou hrou, ve které vynikal hlavně mladší Mirek. Jeho finty byly pověstné a častokrát soupeři i trochu zesměšnily. Někdy to bylo i na úkor účelnosti. Mirek zažil ještě starou éru, ale s ubývajícím výkonem mužstva klesala i produktivita Mirka. Jaryn se více věnoval škole a proto na fotbal do Vlčnova přijížděl jen tehdy, pokud mu to umožnil čas. Nebylo lehké tehdy studovat vysokou školu a k tomu hrát fotbal. Podobný osud potkal i bratry Františka (1932) a Šimona (1940) Zemkovi. Měli na to, aby hráli kvalitní fotbal, ale nevěnovali se tomu, tak jak to tato soutěž vyžadovala. Někdy si fanoušci mysleli, že chodívali hrávat pouze když bylo pěkně. Když bylo deštivo a sychravo, tak většinou byli nemocní.

Kluci Zemkovi bydleli naproti mlýna a František byl zubařem a Šimonek stavařem, který si zbudoval velmi pěkné a dominantní sídlo na Hrubošovém kopci. Do zlaté éry Vlčnovského fotbalu musí patřit i Josef Křivda (1933 - Číman), který bydlel na dolním konci tam, kde se na močálisku hrál první hokej (viz.obrázek). Číman hrával stopera a ve hře hlavou byl nepřekonatelný. Do útoku se vysunoval pouze tehdy, kdy se prohrávalo a potřebovalo se vyrovnat nebo vyhrát. Čímána jsem si nechal schválně nakonec, protože se s ním potkávám u mého bratra Františka v domě, kde se Josef narodil a kde v blízkosti hřiště pod Bočky fotbalově vyrůstal. Josef žije nyní v Piešťanech.

KAPITOLA VIII.

CYKLISTIKA A LYŽOVÁNÍ VE VLČNOVĚ

Přestože to byly pouze krátké epizody v životě Vlčnovských lidí, je pozoruhodné, jak v této době se někteří občané Vlčnova snažili napodobit Jana Veselého, Vlastu Růžičku v cyklistice nebo Toniho Sailera z Rakouska ve sjezdu nebo Jernberga ze Švédska v běhu na lyžích. Ve druhé polovině 50. let byly ve Vlčnově už 2 televize (Sylva Beňova a ve škole), tak tady byla taková inspirace, jak to vlastně ve světě vypadá i ve sportech, které tehdy ještě ve Vlčnově neznali.

Hlavním činovníkem v cyklistice byl pan Moštěk Jaroslav (1918-1999), který spolu s Ladou „Vovkou“ Mikulcem založili celkem úspěšný cyklistický oddíl. Pan Moštěk byl nejen cyklistický fanda, ale také byl nejstarší brankář v rodině Moštěků a v hospodě u Chovanků organizoval tehdy velmi oblíbené estrády a režíroval divadla. Byl bratrem brankáře Vlade Moštka a také můj soused, takže si na jeho činnosti dobře pamatuji. Závodníci byli Laďa Mikulec, známý už jako krasobruslař a příležitostný hokejista, Jara Plachý, Jaroš Moštěk atd.. Závod „Přes Bílé Karpaty“ byl známý v celém Československu a často zde závodili i reprezentanti. Byla výhoda, že bašta cyklistiky bývala odedávna v Brně a do Vlčnova to nebylo daleko. Oddíly Dukla a Favorit neměly v této době v naší zemi konkurenci. Nejvíce oblíbený byl pro Vlčnovjany závod na okruhu ve Vlčnově. Start a cíl byly u MNV a jelo se směrem na Veletiny, přes Mikulcův most, po druhé straně do Rybář a potom ke Spolku. Cíl býval nebezpečný, protože se jelo z kopce a proto se později jezdívало raději opačně. Na fotkách vidíte, že o tyto závody měli zájem i Vlčnovské ženy. Je obdivuhodné, že v tehdejší době, kdy nebyly pořádné telekomunikační prostředky, dokázali funkcionáři dostat do Vlčnova špičkové cyklisty naší republiky. Cyklistika je náročný sport i nyní. Chce to kromě talentu i tvrdý trénink a odpovídající vybavení. Na to tehdy lidé neměli, a protože si to museli kupovat sami, brzy tento oddíl musel

zákonitě zaniknout. Nám starším zbyly jenom vzpomínky na krásné závody a na lidi, kteří se tomuto náročnému sportu věnovali s velkým zaujetím.

Laďa Mikulec byl na svou dobu sportovec tělem i duší. Kromě bruslení a cyklistiky, se věnoval v zimě i lyžování. Je fakt, že zimy byly takové, jak je vídáme na Ladových obrázcích. Ale lyžařská výstroj odpovídala době, ve které jsme žili. Laďa však vždy patřil mezi ty, kteří měli výstroj nad Vlčnovské poměry. (Nebylo jich však mnoho, spočítat to šlo na jedné ruce). Pamatují si, že závod v běhu se uskutečnil na Padělkoch, nad hřištěm Pod Bočky, směrem k Veletinám. Tehdy tam ještě nebyl les, terén tam byl samý žleb. Sjezdové disciplíny se odehrávaly v Nových horách, kde byl ve Vlčnově nejprudší kopec. Do dnešního lyžování to mělo sice daleko, ale chuť a radost všech, z výkonů

Cyklistický závod obcí. Pohled od MNV na Zemkůj obchod a Bočky.

Vlčnovští lyžaři v Nových horách.

byla obrovská. Víím, že toto povídání do fotbalu nepatří ale mě se tato tehdejší sportovní všestrannost hrozně líbila. Obdivuji do dnešního dne všechny, kteří si uměli najít velmi atraktivní a náročné sporty, jen tak pro svoje potěšení a také pro potěšení ostatních. Možná se to zdá dnes absurdní ale tolik diváků, jak je dnes na fotbale se sešlo i na těchto kláních.

Cyklistický závod - pohled na diváky a pekárnu.

Cyklistický závod - start u MNV.

KAPITOLA IX.

Z KRONIKY TONDY ZEMKA

Padesátá léta, to nebyl pouze vzestup Vlčnovského fotbalu ale také vzestup mimořádného zájmu Vlčnovjanů o fotbal. Je pravdou, že v této době neměli lidé takové sportovní a společenské možnosti, jak v době dnešní, ale mezi lidmi bylo větší přátelství a také obdiv k tomu, když někdo něco uměl. Proto si Tonda (ročník 1937), sám pro sebe, začal zapisovat týden co týden, jak přátelské, tak mistrovské zápasy Vlčnovských mužstev (den zápasu, soupeř, sestavy, střelci našich branek, tabulky). Více než o kroniku se jedná o roční přehled výsledků vlčnovských fotbalových mužstev (ročenku). Je zde zachyceno období od roku 1950 do postupu do divize tj. rok 1963. Pro tuto naši brožurku jsem vybral z každého roku sestavu, tabulku a případně nějakou zajímavost.

Rok 1950

Sestava mužstva: Moštěk Vladislav, Zemek Antonín (Toneček), Křapa Josef (Kuzica), Nevařil Josef (Nefka), Křapa Antonín (Ben Barek), Koníček František (Kufr), Josefík Alois, Josefík František, Vacula Josef (Medik), Malaník Antonín (U Mikulcového mostu), Ulčík Fr. Střídali: Mikulec Jan, Ulčík František (U), Křapa František (Fera z Plotácka). Toto byla sestava do 1.10. 1950.

Po 1.10. 1950 byla tato sestava: Moštěk V. Zemek A., Křapa J. Ulčík Fr., Koníček Fr., Nevařil Jos., Ančinec K., Křapa A., Rous Zdenek, Křapa Fr., Malaník A.. Střídali: Mikulec Jan, Knedlík Jan, Ančinec Fr..

Sestava mužstva z roku 1953: Moštěk Vl., Mikuška Jiří, Křapa Jos. (Kuzica), Křivda Jos. (Číman), Ulčík Fr. (U), Ulčík Fr. (Julek), Křapa Fr., Zemek Fr. (Zemeček), Josefík A., Malaník A., Kučera Fr. Střídali: Josefík Fr., Bachůrek Miloš., Koníček Fr. (Kufr).

Rok 1950

Tabulka II..třída GSK jih:

1. Rohatec
2. Mařatice
3. Kyjov
4. Vlčnov
5. O. N. Ves
6. ZPS Uherský Brod
7. Dolní Bojanovice
8. Veselí
9. Dolní Němčí
10. Kunovice
11. Dubňany
12. Hluk

Rok 1952

Tabulka Okresního přeboru:

1. Dolní Němčí
2. Bojkovice
3. Bánov
4. Nivnice
5. Újezdec
6. Luhačovice
7. Vlčnov
8. Korytná
9. Záhorovice
10. Prakšice

Tabulka Okresní soutěže:

1. Rudá Hvězda UB
2. Květná
3. Prakšice
4. Březová

Rok 1951

Tabulka Okresního přeboru:

1. Bánov
2. Nivnice
3. Vlčnov
4. Dolní Němčí
5. Korytná
6. ZPS „B“
7. Horní Němčí
8. Strání
9. Březová
10. Hradčovice

Rok 1953

Tabulka Okresního přeboru:

1. Vlčnov
2. Slovestroj UB
3. Nivnice
4. Újezdec
5. Bojkovice
6. Bánov
7. Hradčovice
8. Horní Němčí
9. Luhačovice
10. Korytná

5. Vlčnov „B“
6. Suchá Loz
7. Slovestroj „B“
8. Nivnice
9. Hradčovice „B“

Rok 1954

V sobotu 3.7. 1954 hrál Vlčnov na Lapači utkání v rámci okresní spartakiády proti ODA Trenčín a prohrál s velmi kvalitním soupeřem 1:7. Gól dal Jan Knedlík. ODA Trenčín tehdy hrála II. celostátní ligu. 27.6. se konal turnaj ve Vlčnově s těmito výsledky: Vlčnov-Podolí 4:0, Hradčovice –Hluk 3:4, Hradčovice – Podolí 1:1 a Vlčnov-Hluk7:1.

Sestava :Podškubka J., Ančinec Fr., Zemek A., Zemek Mir.(Mirón), Křivda J., Ulčík Fr., Křapa Fr, Josefík A., Pechal T., Knedlík Jan., Plachý Jar. Střídali: Koníček Fr. (Fanek), Kužela Ant.. Góly dávali: Josefík A. 3x, Knedlík Jan 2x, Plachý Jar. a Koníček Fr..

Tonik Kužela je synem učitelů Kuželových vedle Chovankové hospody. Hrál dobře jak fotbal,tak hokej. Po studiích v Brně na vysoké škole chemické se z pracovních důvodů usadil v Ústí n.l, kde žije dodnes.

V sobotu 7.8. hrál dorost finalový zápas o přeborníka okresu Uh. Brod s mužstvem ze Šumic. Vlčnovjané vyhráli 4:1, když góly dávali: Křapa Jan 2x, Koníček Mirek a Moštěk Karel.

Sestava: Koníček Fr. (Kožkař), Kužela Fr., Mikulec Fr. (Jegla), Koníček J. (Pepoš), Křapa Jos. (Jožisko), Křapa Karel (syn), Buráň Fr., Křapa Ant. (Tonyš Popovský), Moštěk K., Křapa Jan., Koníček Mir..

Tabulka krajské soutěže-Jih:

1. Slavoj Rohatec	6. Sokol Vlčnov
2. Opravny Kunovice	7. Tatran Koryčany
3. Sokol Spytihněv	8. Sokol Kněžpole
4. Spartak Uh.Brod	9. Jiskra Veselí n.M
5. Tatran Gottwaldov	10. Spartak Ždánice

Rok 1955

1. května hrál dorost proti nejlepším dorostu v Uh.Brodě (Stavařům) a vyhrál 5:1. Góly dávali: Moštěk Karel 3 x, Křapa Jan a Chvílíček Karel. Setava: Koníček Fr.,Kužela Fr.,Mikulec Fr.,Kovář St.,Křapa Jos., Ondrušek Jos., Zemek Šimon., Koníček Mir., Moštěk

Karel, Křapa Jan, Chvilíček Karel, Buráš Fr.. Hrál se na Lapači, na hřišti, které patřilo Zbrojovce. Hřiště Orlů u Olšavy připadlo Slováckým. Na tomto hřišti se hrály dne 28.5. 1955 dva zápasy v rámci okresní spartakiády.

Dorost „Spartak“ prohrál s dorostem „Sokol“ 3:8. Branky dávali: Křapa Jan 4x, Moštěk K., Buráš Fr., Kadlček L., Němec. Sestava Sokola: Gureň (Uh.Brod), Jahoda (Uh.Brod), Kužela F. (Vlčnov), Gabrhel (Uh. Brod), Křapa Jos. (Vlčnov), Světinský (Dol. Němčí), Křapa Jan (Vlčnov), Kadlček L. (Dol. Němčí), Němec (Dol. Němčí), Moštěk K. (Vlčnov), Buráš Fr. (Vlčnov). Spartak reprezentovali dorostenci Zbrojovky a Slovstroj. V Hlavním zápase porazil výběr okresu Uh. Brod, Zenit Slavičín 4:2. Branky: Černík 2x, Horňák, Vacula. Sestava: Martiš (Slovstroj), Janošek (Hradčovice), Křivda (Vlčnov), Kreisl (ZPS), Vacula (ZPS), Horňák (Bánov), Josefík (Vlčnov), Černík (Slovstroj), Cmol (Dol. Němčí).

Tabulka krajské soutěže –Jih:

1. Slavoj O.N. Ves	7. Jiskra Veselí n. Moravou
2. Baník Hodonín	8. Sokol Dolní Bojanovice
3. Sokol Vlčnov	9. Baník Kyjov
4. ZPS Uh. Brod	10. Tatran Koryčany
5. Slovstroj Uh. Brod	11. Spartak Ždánice
6. Baník Dubňany	12. RH Uh. Brod

Sestava dorostu: Mikulec Ant., Ondrůšek Jos., Kužela Fr., Zlínský Jos., Koníček Jos. (Siloš), Chvilíček Fr. (Satra), Koníček Fr., Koníček Mir., Chvilíček Karel, Moštěk Jan (Ščúrek), Buráš Fr..

Nevýznačnější událostí v roce 1955 byl start pražské Slávie ve Vlčnově dne 7. srpna. Hrál se v 10.00 hodin a ve Vlčnovském kotli se tísnilo 1500 diváků. Sestava Slávie: Jonák, Kocourek, Matějčík, Štádler, Trubač, Ipser, Urban, Hemele Bican, Fiktus, Pešek. Slávia tehdy byla na 5. místě v přeboru republiky. Branky Dynamo dali: Pešek, Urban po 3, Bicana Fiktus po 2, Hemele a Štádler. Za Vlčnov: Ančinec Fr. 2x, Křapa Jan, Josefík A., Koníček Fr. ml. .

Hemele a Pešek hráli za reprezentaci na MS v roce 1954 ve Švýcarsku.

Rok 1956

Rok 1956 byl rokem, kdy se Vlčnov stal přeborníkem Československa TJ Sokol. V neděli 22.7. se konal první turnaj v Dol. Němčí.

Výsledky: Dol.Němčí –Vlčnov 0:2 Vnorovy - Újezdec 2:0
Újezdec –Dol. Němčí 1:7 Vlčnov-Vnorovy 7:4

V neděli 29.7. se hrálo semifinále: Vlčnov-Mutěnice 3:0 kont. hosté se vzdali. Jarcová (Vsetín) - Bílovice (Zlín) 1:3. (Jarcová je obec, kterou míváme, když jedeme do Val. Meiříčím nebo Rožnova mezi Vsetínem Val. Meziříčím).

Neděle 5.8. se hrálo. Finále krajského přeboru ve Vlčnově:Vlčnov-Bílovice 6:3. Branky: Moštěk K.,2x, Ančinec K., Křapa J., Křapa A., Koníček M. Sestava: Ulčík Z., Ančinec Fr., Křapa Fr., Křapa Jos.,Ulčík Fr.I., Křivda J., Ančinec K., Křapa J., Křapa A., Koníček M., Moštěk Karel.

V neděli 12.8. se hrála odveta v Bílovicích a Vlčnov znovu vyhrál 4:2. Góly dávali: Křapa A., Koníček M., Křapa Jan., Moštěk K. Sestava: Ulčík Z., Ančinec K., Křapa Fr., Křapa Jos., Ulčík Fr. I., Ulčík Fr. II., Křapa Jan, Zemek Fr., Křapa A., Koníček M., Moštěk K..

Oblastní kvalifikační turnaj se konal dne 29.-30.9. 1955.

Výsledky: sobota 29.9.- Kravaře (Ostrava) - Smržice (Olomouc) 1:4. Bosonohy (Brno) - Vlčnov (Gottwaldov) 3:6. Branky: Koníček M. a Moštěk K 2x, Josefík A., a Křapa A. 1x. V neděli se hrálo o vítězství. Kravaře - Bosonohy 8:1 a Vlčnov - Smržice 4:1. Branky: Křapa Jan 2x, Křapa A. 1x., Moštěk K.. Tímto se Vlčnov stal přeborníkem Moravy a postoupil do celostátního finále o kterém se píše v jiné kapitole. Sestava: Ulčík Z., Ančinec K., Křapa F., Ulčík I.,Ulčík II.,Zemek Fr., Křapa Jan, Křapa A., Josefík A., Koníček M., Moštěk K.

Tehdy hrál dobrý fotbal Vlčnově i dorost. Sestava: Mikulec Ant. (615), Chvilíček Fr., Vaculík Jos., Zlínský Josef, Koníček Jos.st. (Pepoš), Křapa Fr. (Frcek), Koníček Jos. ml. (Siloš), Kužela Jaryn, Křapa A. (Tonyš), Zemek Šimon. Střídalí: Křapa A. (435), Cahlík Jan.

Poznámka autora: Jan Cahlík je synem doktora Cahlíka, který byl ve Vlčnově doktorem. Zdravotní středisko bylo hned vedle křižovatky (dům je zbouraný), přes silnici bylo papírnictví Fana Kovářového. Jan se potatil a vystudoval medicínu. Jeho činnost na chirurgickém oddělení nemocnice v Uh. Hradišti, byla pro mnoho Vlčnovjanů velmi prospěšná. Stejně jako jeho otec, to byl vlčnovský doktor. V roce 1976 odešel do tehdejší NSR a usadil se v okolí Hamburgu, kde se stal přímařem v nemocnici. Nejenom k doktoru Cahlíkovi chodila celá generace kluků fotbalistů z Vlčnova. Ve Vlčnovském Dvoře bydlel doktor Kostelník, který stejně jako doktor Cahlík byl lidový a pro Vlčnovjany vždy velmi ochotný a přátelský. Rodina se později odstěhovala do Púchova. Pan doktor Kostelník zemřel při autonehodě v Rakousku.

Tímto jsem chtěl sdělit, že mezi Vlčnovskýma klukama fotbalistama, i občanama tehdejšího Vlčnova, bylo mnoho těch, kteří se prosadili i po stránce pracovní a společenské mimo Vlčnov. Těší mě, že si můžete při čtení této brožury některé naše rodáky připomenout.

Tabulka krajské soutěže - jih:

1. Sokol Dolní Němčí
2. Sokol Vlčnov
3. Baník Hodonín
4. Slavoj Rohatec
5. Baník Dubňany
6. Spartak Svatobořice
7. ZPS Uh. Brod
8. Dukla Bzenec
9. Sokol Mutěnice
10. Slovo stroj Uh. Brod
11. Lokomotiva Veselí n. Mor.
12. Sokol Dolní Bojanovice

Rok 1957

Počínaje příštím rokem se přechází na systém podzim - jaro. Proto se budou hrát letos 3 kola a to je jaro 1957, podzim 1957 a jaro 1958. Tímto systémem se hrálo v této době v celé Evropě.

Sestava I. mužstva: Ulčík Z., Ančinec K., Křapa Fr., Křapa Jos., Křivda Jos., Ulčík Fr.I., Moštěk K., Ančinec Fr., Josefík A., Křapa A., Koníček M., Sestava dorostu: Koníček A., (Šerif), Chvilíček Fr., Vaculík J., Kužela J., Koníček Jos.I., Zlínský J., Křapa Ant.I., Koníček J.II., Křapa A.II., Zemek Š., Křapa Fr. Střídali: Mikulec Jos. (Jozyn), Turza Ant., Pestl J..

Tabulka B.třídy - okrsek jih:

1. Napajedla
2. Vlčnov
3. O.N.Ves
4. Jarošov
5. Uh.Brod
6. Otrokovice „B“
7. Rohatec
8. Dubňany
9. Hodonín „B“
10. Svatobořice
11. Spytihněv
12. Dukla Bzenec

Tabulka krajského přeboru dorostu - jaro 1957:

1. Jiskra Napajedla
2. Spartak Vsetín
3. Baník Ratíškovice
4. TJ Gottwaldov
5. Tatran Gottwaldov
6. Slovan Hodonín
7. Baník Dubňany
8. Sokol Vlčnov
9. Spartak Gottwaldov
10. Jiskra Otrokovice
11. Sp.Uh.Brod
12. Spartak Kroměříž

V tomto roce se také hrála pohárová soutěž záložních mužstev.Naše dvojka hrávala s těmito hráči: Mikulec Ant. (615), Kužela Fr. Nevařil Jos. (Nefka), Tomala Fr., Koníček Jos., Chvilíček Karel, Mikulec Fr., Moštěk Ant. (Páleníčář), Zemek Š., Chvilíček Fr. (Satra), Ondráček Fr., Gavalec Fr., Kučera Fr., Pavelka Ant., Kučera Jos. (pod kovárňů Pavlackých), Koníček Fr. (Fanyš-Búdyš), Bařina Jos., Chovanek Karel, Zemek Ant., Pestl Josef. Byla to směsice starých a mladých hráčů.

Rok 1958-1959

Sestava i mužstva: Koníček A., (Šerif), Ančinec Karel., Křapa Fr., Pechal T., Křivda J., Ulčík Fr. II., Křapa A. (Tonyš), Zemek Š., Josefík A., Křapa A. (Ben Barek), Koníček Jos. (Siloš). V tomto složení nastoupil Vlčnov v Uh. Brodě 6.4. 1958 a vyhrál 2:0. Branky dali Křivda Jos. a Koníček Jos.. Zajímavé je to, že nastoupilo 5 dorostenců a všichni byli hned opory mužstva.

Tabulka I.B.třídy - okrsek jih: Rok 1959-60 Tabulka I.A
třída - Gottwaldovsko:

1. Vlčnov	1. Vsetín Z
2. Dukla Uh. Hradiště	2. RH Vsetín
3. Kyjov	3. Vlčnov
4. Dubňany	4. Rožnov
5. Jarošov	5. Kunovice
6. O.N.Ves	6. St. Město
7. Strážnice	7. Uh. Ostroh
8. Nivnice	8. Podvesná
9. Uh. Brod	9. Val. Meziříčí
10. Rohatec	10. Kroměříž
11. Spytihněv	11. Dolní Němčí
12. Hodonín „B“	12. Hodonín

Vlčnov - Uh. Ostroh	1000 diváků	<i>Poznámka autora:</i>
RH Vsetín - Dol. Němčí	1600 diváků	<i>Pro mladší generaci</i>
St. Město - Spartak Vsetín	800 diváků	<i>dodávám z tehdejšího</i>
Rožnov - Hodonín	350 diváků	<i>tisku počet diváků</i>
Podvesná – Kunovice	200 diváků	<i>v 5. kole soutěže</i>
Val. Meziříčí - Kroměříž	700 diváků	<i>1.třídy.</i>

Podvesná byl klub z Gottwaldova, za který hrávali nadějní fotbalisté a zkušení starší hráči. Divizi hrávalo mužstvo Letná – Gottwaldov, které sídlilo na dnešním ligovém stadionu. 1. mužstvo Gottwaldova hrávalo na hřišti u elektrárny a to bylo hned vedle Svitu.

Nová územní reorganizace ČSR si vyžádala také změny ve sportu. Místo dosavadních 6 divizí bylo utvořeno 10 divizí - krajských přeborů v rámci nových krajů. Do nového Jihomoravského kraje (divize) byl nařízen kvalifikační turnaj těchto mužstev:

3. mužstvo Brněnska – ZKL Brno Židenice
- 2.mužstvo Jihlavska-Jiskra Třebíč
- 3.mužstvo Gottwaldovska-Sokol Vlčnov

Původně se tato kvalifikace měla hrát pouze mezi Třebíčí a Vlčnovem, protože Spartak Vsetín a RH Vsetín patřili do severomoravského kraje. Machinace činovníků z Brněnska dodatečně protlačila třetí mužstvo z Brněnska a nakonec ZKL tento miniturnaj vyhrálo.

Výsledky: Třebíč - Vlčnov 5:2, ZKL Brno Brno - Vlčnov 4:1, Třebíč - ZKL 2:3, Vlčnov -Třebíč 10:2, Vlčnov - Brno 0:4, Brno - Třebíč 2:1. Nejlepším střelcem se stal Buráň Fr., který Třebíči v obou zápasech nastřílel 9 branek (2+6) a ZKL jednu. Toto se hrálo v červenci 1960.

Tabulka z roku 1960-61: Roky 1961-62 Tabulka I.třídy z roku1961-62:

1. Kunovice
2. St. Město
3. Dubňany
4. Nivnice
5. Vlčnov
6. Podvesná
7. Dukla UH
8. Dolní Němčí
9. Uh. Brod
10. Tatra Uh. Ostroh
11. O. N. Ves
12. Otrokovice „B“
13. Hluk
14. Hvozdná

1. Malenovice
2. Dukla UH
3. St. Město
4. Hulín
5. Podvesná
6. Vlčnov
7. Dubňany
8. Dol. Němčí
9. Hodonín
10. Uh. Brod
11. Nivnice
12. Uh. Ostroh
13. Kyjov
14. Jarošov

Roky 1962-63

Tabulka I.třídy z roku 1963:

1. Vlčnov
2. Hluk
3. Ostroh
4. Dubňany
5. Uh. Brod
6. Dolní Němčí
7. Podvesná

8. Hulín
9. Hodonín
10. Dukla UH
11. St. Město
12. Dukla Kroměříž
13. Bzenec
14. Otrokovice „B“

V této době se pomalu začaly hrát turnajové zápasy jedenáctek stejného jména. Vlčnov patřil mezi vesnici, který jedinný byl schopen postavit hned 3 takové mužstva. Mužstva Křapů, Koníčků a dokonce i Moštků. Jezdili na turnaje po okrese a dokonce i na Jihlavsko. Největší soupeři na okrese byli však Kadlčci z Dolního Němčí, kteří měli ve své středu nejvíc hráčů z vyšších soutěží.

Turnaje byly v oblibě hlavně koncem 60. let. Kvalifikační turnaj ve Vlčnově vyhráli Křapé, kteří postoupili do dalšího turnaje do Mor. Písku, kde porazili největší soupeře Nejezchleby. Finále se konalo v Luka nad Jihlavou a tam Křapé porazili favorizované Votavy a stali se přeborníky republiky jedenáctek stejných jmen. Je to jistě zajímavý poznatek v historii vlčnovského fotbalu.

Tady končí zápisky Tondy Zemka, které nám umožňují podívat se do historie fotbalu ve Vlčnově.

Sestava Křapů:

stojící: Frcek, Jan - Felix, Zdena - syn řidiče, Ben Barek, Fera, Kozel, Jaroš - řezník st.,

klečící: Jaroš z Pachtů, Jožisko, Mikulec Jan - host, Baryš, Tonda 435

ležící :Janýšek, Jaroš - řezník ml.

Sestava Koničků:

*stojící: Siloš, Francek – Kulak, Francek - Kolís, Jaroš - Kolís, Kožkař, Pepa, Jan
klečící: Mirek, Lájoš, Šerif, Mira, Fanek*

Sestava Moštků:

*stojící: Jura, Tonda - Páleníčář, Tonda, Slávoš, Jožin – stolář, Fera Josefík, Karel,
Jaroslav - brankář, cyklista a režisér
klečící: Vašek - stolář, Francek, místostarosta, Milan, Jura, Ferynek*

Chtěl bych poděkovat Tondovi za jeho historické poznámky a těm, kteří by chtěli poznat více z minulosti kopané ve Vlčnově, mohu doporučit, si u Tondy tuto jeho soukromou kroniku prostudovat.

Ota Hemele ve Vlčnovském kroji v době války.

KAPITOLA X. VLČNOV A JOSEF MASOPUST

K vrcholným okamžikům období největší slávy vlčnovského fotbalu patří zcela určitě i přátelská utkání sehraná na dolním hřišti s tehdy nejlepším československým klubem Duklou Praha. Ta přijela poprvé do Vlčnova na podzim 1961, když starší hráči v důstojnickém zařazení si po skončení podzimní sezóny odbývali povinný výcvik ve Vyškově. Pozvání zařídil pan František Beneš- vlčnovský rodák, který pracoval na ministerstvu obrany. S fotbalisty přijel např. i koulař – olympijský medailista Skobla nebo pozdější mistři světa v házené Mareš, Trojan a další. Ale vlčnovští fanoušci byli zvědaví především na fotbalové hvězdy, z nichž někteří se o rok později stali v Chile vicemistry světa. Hráči byli ubytováni po rodinách, většinou u hráčů či funkcionářů. Tak se zrodilo i přátelství mezi nejlepším

Josef Masopust na snímku z roku 2000 spolu s Křapou Františkem a Chvilíčkem Janem na slavnostním vyhlášení nejlepšího sportovce v historii Vlčnova.

Josef Masopust - narozen 9. února 1931.

Počet mezinárodních utkání: 63.

Fotbalové kluby: Teplice, Dukla Praha.

Prvoligový mistr: 8x s Duklou Praha.

Pohárový vítěz: 4x s Duklou Praha.

Evropský fotbalista roku 1962.

Československý fotbalista roku 1966.

Jako trenér titul mistra se Zbrojovkou Brno

v sezoně 1977-78.

Josef Masopust na snímku z roku 1961 při ukázkě driblinku před zápasem s mužstvem Vlčnova na bývalém kluzišti za obdivného přihlížení mnoha diváků.

fotbalistou Evropy z r. 1962 Josefem Masopustem a mým strýcem Lojzou – nejlepším vlčnovským fotbalistou. On byl taky střelcem jediného gólu do sítě Dukly, utkání skončilo 9:1. Sám mám na toto utkání trvalou vzpomínku na fotografii, kde stojím jako šestiletý právě vedle Masopusta.

Dukla pak přijela do Vlčnova o 2 roky později. Hrál se znovu na starém hřišti a v dresu Dukly tenkrát začínal vedle fotbalových velikánů, jakými byli čerství vicemistři světa Masopust, Pluskal či Novák mladíci Viktor, Geleta, Nedorost, Čmarada. Řada pamětníků dodnes vzpomíná na večerní návraty řady z těchto hráčů, kterým tak zachutnala vlčnovská slivovice. Tehdejší trenér Vejvoda zdaleka všechno nemohl uhlídat...

Josef Masopust se pak po letech vrátil do Vlčnova i jako trenér. V 2. polovině 70-tých let vedl Zbrojovku Brno, s kterou se stal v roce 1978 mistrem Československa. Pro hráče Brna byla tenkrát čerstvě otevřená restaurace U Krále častou zastávkou, když se vraceli

z mistráků ze Slovenska. A na jaře 1979 sehrála Zbrojovka Brno přípravné utkání s tehdy o brodské fotbalisty posilněným Vlčnovem. Utkání se hrálo samozřejmě na novém hřišti a prohráli jsme 3:1. Pro mne byl velký zážitek nejen samotný start proti Kroupovi, Jarůškovi, Svobodovi, Václavíčkoví aj., ale i cesta autobusem z a do Brna, kterou jsem měl možnost jako student s tímto kolektivem absolvovat. Vzpomínám, že ještě tentýž rok navštívil Josef Masopust Vlčnov na pozvání strýce Lojzy, aby poznal i vlčnovské velikonoční zvyky. Na večerní posezení s panem Masopustem v rodinné atmosféře, kdy vzpomínal na řadu významných zápasů, ale např. i na atmosféru, kterou zachytil spisovatel Ota Pavel v knížce Dukla mezi mrakodrapy, se nedá zapomenout.

Naposledy navštívil Vlčnov tento fotbalový velikán, ale současně i vzácně skromný člověk, v roce 2000, kdy přijel na Ples sportovců vyhlásit sportovce století. A toto ocenění udělil in memoriam svému kamarádovi Lojzovi Josefíkovi.

Na Josefa Masopusta a jeho vlčnovské epizody vzpomínal ing. Pavel Josefík, který se s Josefem Masopustem zná od svých dětských let a stále s ním udržuje přátelské vztahy.

V roce 1973 uspořádala redakce mládežnického časopisu „Revue mladých“ anketu o nejlepšího fotbalistu Vlčnova všech dob. Bylo opravdu s podivem, jaký zájem byl o tuto anketu nejen mezi fotbalisty všeho věku, ale také mezi Vlčnovskými fanoušky. Ukončení „ hlasování a vyhodnocení“ bylo na tu dobu opravdu ve velkém stylu. Pro nejlepšího - vítěz Alois Josefík s velkým náskokem - dala redakční rada udělat symbolický zlatý míč, který vytvořila Zdeňka Pavelčíková - Brandýsová. V kinosále, kde se vyhlášení konalo, sklídl velké ovace přítomných nejen Lojza, ale i další vyhodnocení fotbalisté.

A bylo to více než symbolické, když na pohřbu Lojze Josefíka nesli jako jednu z poct, našemu velkému fotbalistovi, také tento symbolický zlatý míč. Pořadí ankety o nejlepšího fotbalistu ve Vlčnově. Ankety se zúčastnilo 500 občanů. První číslo počet bodů, druhé počet prvních míst:

1. Josefík Alois	218-51
2. Ančinec Karel	83-7
3. Křapa Jan	74-14
4. Janča Josef	38-3
5. Koníček Antonín	29-3
6. Křivda Josef	28-3
7. Moštěk Karel	16-2
8. Moštěk Vladislav	14-0
9. Křapa Antonín st.	12-0
10. Křapa Antonin ml.	10-0
11. Buráň František	9-0

Nejlepší fotbalista evropy z roku 1962 Josef Masopust a nejlepší fotbalista v historii Vlčnova a vítěz ankety Alois Josefík.

ZÁVĚR

Skončilo vzpomínání nejen na fotbal, ale i na lidi, jejich osudy, na život v době sice nedávné, ale pro některé absolutně neznámý. To byl také důvod proč tento fejeton vznikl. Nápad podpořila řada Vlčnovských fotbalistů i jiných občanů. Trápí je současná situace fotbalu ve Vlčnově, a proto vzpomínky nejen na pěkný fotbal, ale i na jejich mládí vzbuzují v nich určitou hrdost. Při čtení zjistíme, kolik těchto lidí není už mezi námi, kolik občanů se odstěhovalo. Proto je to vzpomínka na Vlčnov, který všichni znají jinak, než nyní.

Je samozřejmé, že doba a pokrok dávají Vlčnov do jiné polohy než tomu bylo před 70, 60, 50, 40 lety. Tím více si každý uvědomí, odkud pochází a čím přispěl k životu ve Vlčnově.

Otevřením hřiště u hřbitova se staré hřiště dostalo do podnikatelského zájmu obce Vlčnova a pod vedením Zemka Františka se zde zbudoval nejdříve Podnik místního hospodářství, později se k tomu připojil autoservis. V dalším období tento podnik nesl jméno „Vlčnovjan“.

Pan Zemek je otcem podnikatele ing. Zdeňka Zemka, který v letošním roce koupil klenot okresního fotbalu Slovácko, které po úspěšných letech v době panování rodiny Valentů, v letošním roce (2007) sestoupilo, po panování pražských podnikatelů. Celá fotbalová veřejnost od nového majitele očekává dobít pozice z dob vedení Valentů. Závazek je to veliký, protože z úspěšného stříbrného šampionátu hráčů do 20 let se ze Slovácka zúčastnilo 5 hráčů. Je vidět, že akademie, která je chloubou Valentů je úspěšná a to je i cíl nového majitele. Určitě všichni Vlčnovjané přejí Zdeňkovi, aby se mu to podařilo. Po roce 1990 v rámci privatizace byl tento objekt prodán podnikatelům z Trenčína a dostal název Araver, který v nynější době patří mezi významné společnosti v našem zaniklém okrese. Lepší využití prostoru slavného hřiště jsme si nemohli přát.

Protože jsem z Vlčnova odešel už v roce 1964 na vojnu a po vojně v roce 1966 do Hluku, chtěl bych o sobě napsat pár vět.

Narodil jsem se v roce 1946 ve Vlčnově v domě č. 1 za Chovankovou hospodou. Tady na Ploťácku jsem prožil 18 let svého mladého života. Přestože tato doba nebyla jednoduchá s odstupem času na ni vzpomínám, jak na dobu radosti, mládí, kamarádství a osobní svobody.

Fotbal jsem hrál za žáky a dorost do 18 let a potom na podzim 1966 po vojně, za II. mužstvo s Benbarkem, Karlem Prchlíkem a ostatními klukama, kteří se nedostali do I. mužstva nebo v něm skončili.

Do Hluku jsem odešel i se svým životním kamarádem i osudem Karlem Kuželou, se kterým jsem chodil do školy ve Vlčnově, na průmyslovku do Uh. Hradiště a spolu jsme byli i na vojně v Mílovicích. V Hluku jsme si vedle sebe postavili domy a Karel, který měl větší sklon ke kultuře, mě svedl pro práci ve Sdruženém klubu pracujících. Tady jsme oba úspěšně 20 let pracovali a někdy i spolupracovali s Vlčnovským klubem. Postupně mě dorůstli dva kluci a já jsem se znovu začal o fotbal zajímat. Po roce 1989 jsem z kultury definitivně přesedlal na fotbal. Jednatele v TJ Spartak Hluk jsem dělal do roku 2004 a v STK na Středomoravské župě v Uh. Hradišti jsem byl 10 let. Mezi potomky vlčnovsko - hluckého fotbalu mohu snad zařadit i svého mladšího syna Aleše (roč. 1978), který hrál za žáky v Hluku, za dorost ve Slovácké Slávii a ve Zlíně. Za muže hrál II. ligu ve Slovácké, národní ligu v Sigmě Olomouc, Kyjově a Kunovicích. 5 roků hraje nyní v Rakousku.

Dorost podzim 1961 stojící: Staroba Fr., Podškubka Jan, Zlínský Ant. (autor brožury), Pavelka Fr., Kužela Karel, Buráň Josef, Plesl Ant., Zemek Ant. (trenér), Podškubka Fr. (63) klečící: Pavelčík Fr., Podškubka Pavel (63), Chaloupka Beďa, Moštěk Slávoš. Ležící: Moštěk Fr. (bývalý místostarosta)

*Aleš Zlinský
– člen národního mužstva
policie ČR, které
získalo titul
mistra světa
policejních
fotbalových
mužstev v roce
2007 v Praze
na Strahově.*

Druhý syn Petr musel přestat hrát fotbal z důvodu onemocnění kolen. (nemoc Osgood - Schlatter). Dcera Yvona má za manžela Romana Brulíka z Uh. Brodu, který byl od února 1993 do června 1994 prezidentem ligového fotbalového klubu ve Zlíně. V nynější době zastupují spolu s Miroslavem Kadlecem, jako manažeři firmy Sport Invest International, mnoho ligových hráčů z Moravy, včetně kluků, kteří vybojovali stříbro na MS do 20 let v Kanadě. Moje přání však je, aby někdy zastupoval některého fotbalistu narozeného v Hluku nebo ve Vlčnově.

Přestože jsem z Vlčnova už 43 let, ve Vlčnově mám spolužáky, kamarády a přátele. Vlčnovské přátele a kamarády mám však všude po celém okrese a kraji. Jinak bych se do tohoto vzpomínání nemohl pustit, bylo to totiž i s popudů těchto lidí, protože při každém setkání je největší téma toto slavné a pěkné období.

PODĚKOVÁNÍ

Děkuji Všem, kteří poskytli informace, vzpomínky, fotografie a jinou pomoc k tomu, abych mohl uskutečnit svůj životní cíl, napsat dílko, o skoro zapomenuté jedné slavné generaci šikovných a inteligentních vlčnovských občanů a o těžké, ale krásné době v historii Vlčnova.

Jsou to tito nyní a bývalí občané Vlčnova:
členové rady obce ve Vlčnově a dále: ing. Zemek Zdeněk, Bednařík Ladislav, ing. Josefík Pavel, Ulčík Antonín, Křapa Antonín (Popovský), Křapa Jan, Křapa František, Koniček Miroslav, Zemek Antonín, Kužela Jaryn mladší.

Autor brožury Antonín Zlínský - uprostřed, se svými bratry, MUDr. František Zlínský - vlevo a JUDr. Jan Zlínský - vpravo při křtu knihy Kronika fotbalu a tělovýchovy v Hluku v prosinci roku 2006 na Sportovní hale v Hluku.

Antonín Zlínský

**Vzpomínky na hřiště Pod Bočky
a slavnou éru fotbalu ve Vlčnově**

© Vydává Antonín Zlínský
a Obecní úřad ve Vlčnově

Ludvík Kadlček - LK print

Náklad 500 výtisků.
Vydání první.

© 2007